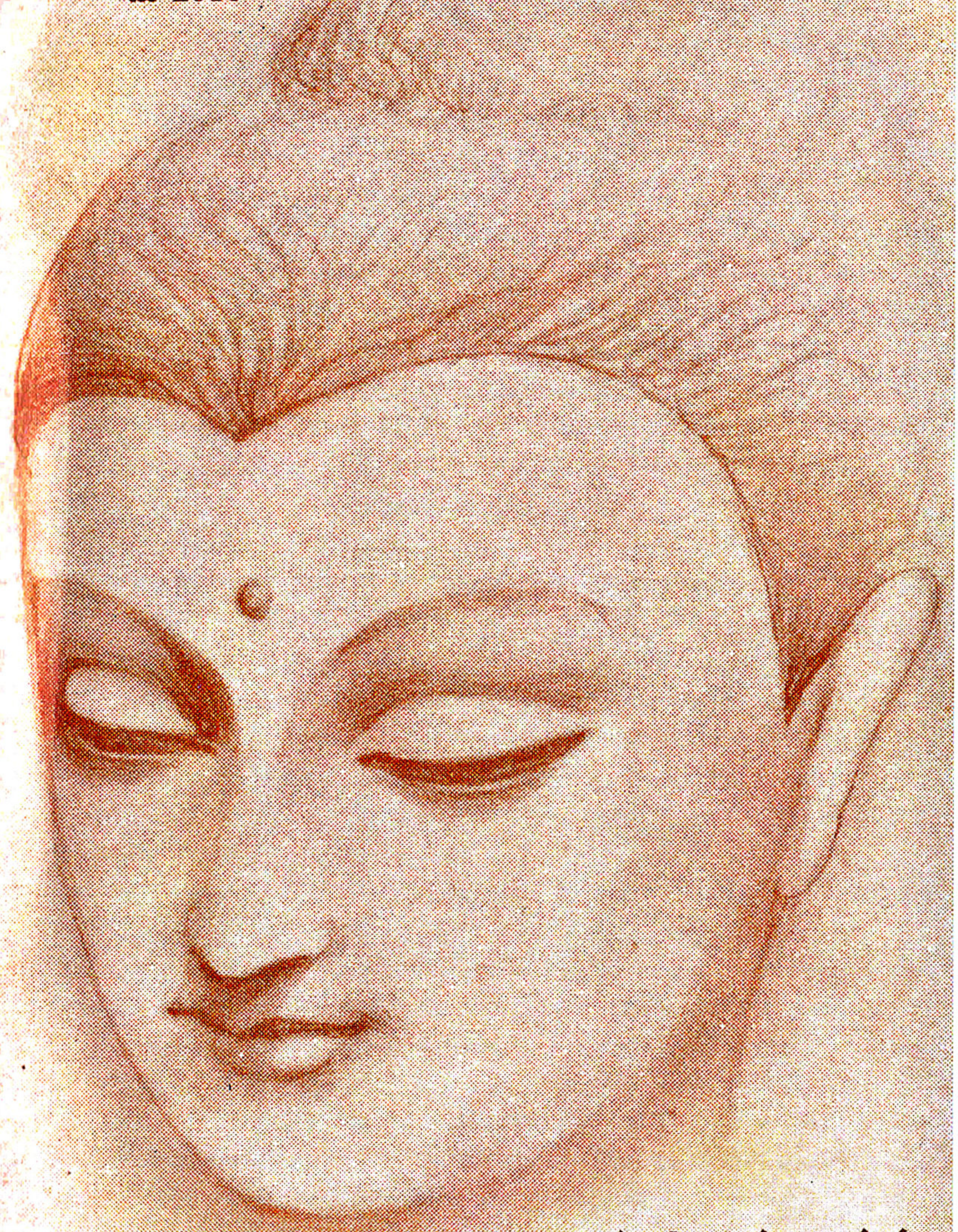
మే 2018

బుద్ధుని మార్గము

సంపాదకీయం

బుద్ధుడు దాదాపు 2500 సంవత్సరాల క్రితం లేక అంతకు పూర్వం జీవించారు. అయినా నేటికీ భువి పైన, మానవజాతి పైన అతని ప్రభావం కొనసాగుతున్నది. శ్రీమాతకు స్వయంగా బుద్ధునితో ఆంతరిక పరిచయం కలిగింది. ఈ విషయం 'ప్రార్థనలు, ధ్యానములు' అను పుస్తకంలో ప్రస్తావించబడిన ఆమె అనుభవాలలో ఒకటిగా అతి సుందరంగా పొందుపరచబడింది. ఆమె శ్రీఅరవిందులతో కూడి వర్ధిల్లజేసిన పూర్ణయోగం మానవజాతికి అందించడానికై పాండిచ్చేరికి విచ్చేయుటకు పూర్వమే ఆమె బౌద్ధ సాంప్రదాయ యోగంలోను, గీతాసాంప్రదాయ యోగంలోను నిష్ణాతులు. అయినప్పటికీ ఈ పూర్వకాల యోగాభ్యాసాలు కొన్ని శ్రీఅరవిందులు రూపొందించబూనిన ఉన్నతతర యోగానికి గట్టి పునాదిని ఏర్పరచుటలో తోడ్పడ్డాయి. కాలంతో పాటు బుద్ధుని బోధనలు కూడా, ఇతర ఆధ్యాత్మిక బోధనలు వికృతం గావించబడినట్లుగానే, వేరే రంగును పులుముకున్నప్పటికీ, ఆశ్రమ జీవిత తొలి దశలో శ్రీమాత దమ్మపథంలోని భాగాలను బోధించటం కేవలం కాకతాళీయం కాదు.

ఈ నేపథ్యంలో మహాజ్ఞాని, మహోన్నతుడు అగు బుద్ద భగవానుడు ప్రతిపాదించిన ఉదాత్తమైన సత్యంకు ఈ సంచికను అంకితం చేస్తున్నాము.

— సంపాదకుడు

భారతదేశానికి రాక పూర్వమే శ్రీమాత బౌద్ధ, గీత సాంప్రదాయ యోగాలలో నిష్ణాతులు. ఆమె యోగం ఈ రెండు యోగవిధానాల దివ్యమైన సంయోజనం దిశగా సాగుతుండింది. అటు తరువాత, ఆమె ఇక్కడికి రావటం సహజం. నా యోగానికి ఒక నిర్దిష్ట పద్ధతిని రూపొందించటంలో ఆమె తోడ్పడింది, ఇంకా తోడ్పడుతున్నది. ఆమె సహకారం లేకుండా ఇది సాధ్యపడేది కాదు.

ఈ యోగమార్గంలోని రెండు విశిష్ట దశలలో ఒకటి శ్రీమాత ఆశ్రయం పొందటం.[1]

1 కొంతకాలం తరువాత ఒక సందర్భంలో శ్రీఅరవిందులను రెండవ దశ ఏమిటి అని ప్రశ్నించినపుడు వారిచ్చిన సమాధానం: "దివ్యజీవనానికై సాధకుడి ఆకాంక్ష".

CWSA 33:36 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

బుద్ధుడు

ఒక పరిపూర్ణ మానవుడు, సిద్ధుడు లేదా బుద్ధుడు, సార్వజనీనుడై సమస్తమును కరుణతో, ఏకత్వంతో ఆలింగనం చేసుకొన్నవాడై, తనను తాను తనలో చూసుకొన్నట్లుగా ఇతరులలో తనను చూస్తాడు. ఆ విధంగా చేయడం ద్వారా, అదే సమయంలో, సార్వజనీన ఓజస్సుయొక్క అనంత శక్తిలో ఏదో ఒకదానిని తనలోనికి లాక్కుంటాడు. అటువంటిది, తరతమ భావం లేనటువంటి భారతీయ సంస్కృతీ ఆదర్శం.

CWSA 20:254

కష్టాల వలన మనుషులు పొందుతున్న శోకం నుంచి బయట పడటానికి వారి కష్టాలను తొలగించడానికై కలిగే గట్టి ప్రేరణయే కారుణ్యం అని పిలవబడుతుంది. ఇతరుల కష్టాలను చూసినా లేదా ఆలోచించినా కలిగే దుర్బలత్వంతో కూడిన నిస్సహాయత వలన కలిగిన అనుభూతి జాలి అవుతుంది. దుర్బలమైన నిస్సహాయస్థితి వలన పొందేది కరుణ కాదు, అది జాలి పడటం అవుతుంది. కరుణ వహించడం అనేది బలవంతుల విధానం, జాలి పడటం అనేది దుర్బలుల ధోరణి. కారుణ్యంతో కదలిపోయినవాడై మహారాజు బుద్ధుడు తన భార్యను, బిడ్డను, తల్లిదండ్రులను, స్నేహితులను, బంధువులను వదలివేయగా, వారంతా శోకసముద్రంలో మునిగిపోగా, ప్రపంచంలోని కష్టాలను తొలగించివేయడానికి ఆయన పయనమైపోయాడు. తీవ్రకారుణ్యంతో, క్రోధితమైన కాళీమాత శోకం నుంచి సర్వులకు విమోచనం కలిగించడానికై లోకాలలో ఉన్న రాక్షసులను సంహరించి, భూమిపై వారి రక్తపు టేరులు పారించింది.

Writings in Bengali by Sri Aurobindo, p. 153

యోగంయొక్క సర్వసాధారణ విధానం సత్త్వం ద్వారా పయనించడం, పతంజలి యమనియమాలతో లేదా ఇతర యోగాల, ఇతర సాధనాలతో సంసిద్ధతను, పరిశుద్ధిని పొందడం, ఉదాహరణకు, భక్తి మార్గాలలోని సాధుత్వం, బౌద్ధమతంలోని అష్టాంగ మార్గం మొదలైనవి. మన యోగంలో సత్త్వము ద్వారా పొందే పరిణామం సమచిత్తాన్ని (సమత) అలవరచుకోవడంతోను మరియు చైత్యపరివర్తనతోను పునఃప్రతిష్ఠ చేయబడుతుంది.

CWSA 23:424

పరిణామంతో సంబంధించి ఉండకపోతే అవతార ప్రయోజనం నెరవేరదు. ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా క్రమంలో వచ్చిన హిందూ దశావతారాలు, చెప్పాలంటే, ఆ క్రమం ఒక పరిణామ గాథ. మొదటిది మత్స్యావతారం, తరువాత నేలకు, నీటికి మధ్య తిరుగాడుతూ రెండింటికీ చెందిన జంతువుగా, తరువాత నేల మీద జీవించే జంతువుగా, తరువాతది నర-సింహ అవతారం, ఆ తరువాత మనిషి మరుగుజ్జుగా, చిన్నవాడుగా, పెరుగుదల లేని శరీరం గలవాడుగా సహజంగా ఉన్నప్పటికీ తనలో దైవత్వాన్ని కలిగి సృష్టినంతటినీ తన స్వాధీనంలోకి తీసుకొనేవాడుగా, తరువాతది రాజసిక, సాత్త్విక, నిర్గుణ అవతారాలు, మానవ అభివృద్ధికి దోహదం చేస్తూ ప్రాణిక రాజసం నుంచి సాత్త్విక మనస్సుగల మనిషి వరకు, ఇంకా అధిమానసిక అతిమానవుని వరకు. కృష్ణుడు, బుద్ధుడు, కల్కి అవతారాలు ఆఖరి మూడు దశలను చూపిస్తాయి. అవి ఆధ్యాత్మికంగా అభివృద్ధి చెందిన దశలు — కృష్ణుడు ఊర్ధ్వమనస్సు (అధి మనస్సు) సంభావ్యతను వెల్లడి చేశాడు, బుద్ధుడు పరమోత్కృష్ట విమోచనను దాటి ఆవలకు పోయే ప్రయత్నం చేశాడు, కాని, ఆ విమోచన, ఇంకా నకారాత్మకమే అయినటువంటిది, తిరిగి భూమి మీదకు రాకుండా సకారాత్మకంగా పరిణామాన్ని పూర్తి చేయనటువంటిది. కల్కి దైవసామ్రాజ్యాన్ని భూమి పైకి తీసుకువచ్చి, వ్యతిరేకించే అసురశక్తులను నాశనం చేసి దీనిని సరి చేయవలసి ఉంటుంది. ఈ పురోగమనం గమనించ తగ్గది, స్పష్టమైనది.

*

కృష్ణుడు ఊర్ధ్వమనో (అధిమనస్సు) సాధ్యతను దాని రెండు పార్శ్వాలైన చల, అచల సాక్షాత్కారాలతో వెల్లడి చేశాడు. బుద్ధుడు మనస్సు నుంచి సర్వోత్కృష్టునిలోని నిర్వాణానికి గురిపెట్టే ప్రయత్నం, ఆయన తర్వాత శంకరుడు మరొక విధంగా చేసినట్లుగానే, చేశాడు. ఇద్దరూ ఇతర దశలను (స్థితులను) ఉపేక్షించి దాటిపోవటానికే ఏకీభవిస్తూ, నామరహిత, రూపరహిత కేవలమును పొందే ప్రయత్నం చేసినవారే. అయితే, కృష్ణుడు మటుకు సహజ పరిణామక్రమం ద్వారా ముందుకుపోయే దారి చూపించాడు. తరువాతి సహజసిద్ధమైన అడుగు రూపరహితమైన నిరపేక్షమునకు కాదు, కాని అతిమనస్సుకు. ఈ విధంగా అతిక్రమించిపోయే ప్రయత్నం నేను

పరిగణనలోనికి తీసుకుంటున్నాను. బుద్ధుడు, శంకరుని వలెనే విమోచనంయొక్క క్రియాశీల స్థితిని తెగతెంపివేస్తూ పొరపాటు చేశాడు. కాబట్టి కల్కి ద్వారా అది సరి చేయబడవలసి ఉంది.

CWSA 28:487-88

బుద్ధుని పరిత్యాగం

ఏకమైన పరమాత్మ దర్శనం అన్ని వ్యత్యాసాలను దూరం చేస్తుంది. ఒక అపార ప్రశాంతత, ఒక అపార ప్రేమ, ఒక అపరిమిత దాతృత్వం, ఒక అపరిమిత సహనం, భగవద్దర్శనం చేసిన ధృఢ ఆత్మయొక్క వాస్తవిక ప్రకృతి. పాపము, మాలిన్యము, వ్యాధి, ప్రపంచ కల్మశం అతని మనస్సును మలినపరచ లేవు సరి కదా పెంటకుప్పలో పొర్లాడుతున్న పాపిని లేపటానికి అతడు వంగినప్పుడు అతని దయను తిప్పికొట్టలేవు — స్వయం తన చేతులు మలంవలన మలినమైనా దాని నుంచి అతడు వెనక్కి మరలిపోడు. కష్టాలతో పీకల లోతు కూరుకుపోయి శోకంతో బిగ్గరగా రోదిస్తున్నవారిని ఆ నరకకూపం నుంచి పైకి లేవనెత్తుతున్నప్పుడు కన్నీళ్ళతో అతడి కళ్ళు మసక బారవు. బురదలో కాలుజారి పడిపోయి ఏడుస్తున్న పిల్లవానిని లేవతీసే తండ్రిలాగా వారిని అతడు లేవతీస్తాడు. పిల్లవాడు దెబ్బ తగిలిందని దానినే పట్టుకుని ఏడుస్తూ ఉండటానికే ఇష్టపడతాడు; అతనికి నిజంగా దెబ్బ తగలలేదని తండ్రికి తెలుసు, అందువలన అతడు దుఃఖించడు, అంతే కాకుండా అతడు తన పిల్లవానికి చీవాట్లు సైతం పెట్టడు, సరి కదా అతడు అతడిని పైకి లేవదీసి, మూర్ఖత్వంతో అతగాడి మనసు కల్పించిన బాధ నుంచి ఓదారుస్తాడు. అటువంటి ఆత్మ దైవంగా పరిణమించి, సహాయం చేయటానికీ, రక్షించటానికీ శక్తివంతమై, ప్రేమించే దయింది, అంతే కాని బలహీనతతో బావురుమని రోదించదు, మానవుల కన్నీళ్ళ శోక సంద్రాన్ని తన సొంతవాటితో పెంపుచేయదు. ప్రపంచంలోని కష్టాలను చూసినప్పుడు, బుద్ధుడు విలపించ లేదు. అతడు రక్షించటానికి బయలువెడతాడు. అటువంటి ఆత్మ అతడి బాహ్య ఆత్మకు బయటి ప్రపంచం కొట్టే పిడిగుద్దులకు కచ్చితంగా దుఃఖించదు. కారణం, విశ్వమంతా తానే అయిన అతడు ఏ విధంగా దుఃఖించగలడు? అల్పమైన వ్యక్తిగత మహదాత్మ శోకం ఇక ఎంత మాత్రం అతని చైతన్యానికి ఉండదు, ఏ విధంగా అయితే, దేశాల విధిని తన భుజస్కంధాలపై మోసే రాజుకు తన ఉద్యాన

వనంలో విలాసంగా విహరిస్తున్నప్పుడు ఒక చీమ ఆయన కాలి కింది నలిగిపోయి నప్పుడు ఉండే బాధ కంటే ఎక్కువ ఉండదు. బాధ అనేది అతడికి ఉన్నా తనకు తాను అతడు శోకాన్ని పొందలేడు, ఎందువల్లనంటే, అతడు నివారించవలసి నటువంటి మొత్తం ప్రపంచంయొక్క బాధ అతడికి ఉంది. అతడి సొంత ఆనందం అతడికి తృణప్రాయం, ఎందువల్లనంటే అతడి అధీనంలో మొత్తం విశ్వంయొక్క ఆనందం ఉంది.

CWSA 17:146

బౌద్ధమతంలోని సృజనాత్మక ప్రేరణ

జీవితపు విలువల మీద, మొట్టమొదట వాస్తవంగా దానికదే సందేహం వెలిబుచ్చిన సిద్ధాంతం బౌద్ధమతమే, కాగా అది కేవలం దానిని మేధోపరంగా మాత్రమే వెలి బుచ్చినది; దాని క్రియాశీల భాగాలలో దాని నీతివ్యవస్థ మరియు ఆధ్యాత్మిక పద్ధతుల ద్వారా అది నూత్న విలువలకు శ్రీకారం చుట్టింది. జీవితానికి తీక్షణమైన జవసత్త్వాలను పెంపు చేసింది, అయినప్పటికీ మానవ జీవితానికి మృదుతరమైన ఆధ్యాత్మిక తాత్త్వికత నిచ్చింది. ఆ విధంగా అది జీవితాన్ని విడమరచి చెప్పే కళలు మరియు సామాజికం, రాజకీయం రెండింటిలోను శక్తివంతమైన సృజనాత్మకత కలిగి ఉంది. ఆత్మసత్యాన్ని బాగా సన్నిహితంగా సాక్షాత్కారం చేసుకోవడంతో పాటు, జీవితాన్ని శీఘ్రగతిన, కొత్త నమూనాలోకి ప్రతిష్టించట మనేది సహజసిద్ధమైన భారతీయ మనో గతం. కనుక, అన్నిరకాలై నటువంటి దాని స్వస్థత, గొప్పదనము, క్రియాశీల ఉద్ధతి దశలల్లో దానికి ఎల్లప్పుడు తప్పకుండా అది వెనక్కి మరలిపోవలసినదే.

CWSA 20:23

బౌద్ధమతం కేవలం నిర్వాణం, శూన్యం, సృష్టిలో లేకుండా పోవటం మరియు కర్మసిద్ధాంతం ప్రతిపాదించే క్రూరమైన నిరర్థక అస్పష్ట శుద్ధి ప్రక్రియల కోసం పుటం పెట్టడం మాత్రమే కాదు. అది భూమి మీద మానవ జీవితానికి గొప్ప శక్తివంతమైన నియమావళి నిచ్చింది. సమాజం మీద, నైతికత మీద బ్రహ్మాండమైన దాని గుణాత్మక ప్రభావాలు మరియు కళలకు, ఆలోచనలకు, కొంత తక్కువగా సాహిత్యానికి అది అందించిన సృజనాత్మకమైన ప్రేరణ దాని విధానంలోని ధృఢమైన ప్రాణశక్తికి తగి నంత ఋజువు. ఇటువంటి గుణాత్మకమైన మలుపు కట్ట కడపటి వరకు ఖండనం

చేసే దాని తాత్త్విక సిద్ధాంతంలో ఉన్నప్పుడు అది ఇంకా విస్తారంగా భారతీయ సంస్కృతి సమస్తంలోనూ ఉన్నదే.
CWSA 20:239

బౌద్ధకళలో ఆధ్యాత్మిక భావన

ఉదాహరణకు, మనం చాలా సమయం, బుద్ధుని ముందు ఆరాధనాపూర్వకంగా ఉన్నవారితో పాటుగా తల్లీ బిడ్డా ఉన్న, అత్యంత గాఢమైన వాటిలో ఒకటైన, సుకుమార మైన, ఉదాత్తమైన, ఉత్తమ అజంతా కళాఖండాన్ని చూస్తే, మనం తీవ్రమైన పవిత్రానుభూతి ప్రభావమును దర్శించడంతో పాటు, అక్కడ గుమికూడిన వారందరి ఉద్వేగముసు కేవలం బాహ్యంలో అత్యంత తేలికగా గీసిన సర్వసాధారణమైన చిత్రలేఖనం మాత్రమే మనకు కనబడుతుంది. లోతుగా దృష్టిని మరింతగా ప్రసరిస్తే, అది ఎంతో గాఢమై అనుగ్రహపూర్వకమైన, ప్రశాంతమైన ఆ అనిర్వచనీయునికి మానవజాతి ఆత్మ ప్రేమతో మరలుతూ, బుద్ధుని సార్వజనీన కారుణ్యంలో అది దానికదే మనకు భావనాపూర్వకమై, మానవత్వాన్ని చూపిస్తున్నది. ఆత్మగమనం యొక్క ఉద్దేశాన్ని ఆ చిత్తరువు మనకు వివరిస్తున్నది, అందులో బిడ్డ జాగృతమనసు అంకితభావాన్నీ, రాబోయే యువ మావవజాతినీ, దానిని అప్పటికే తల్లి ఆత్మ దర్శించటానినీ, తన ఆధ్యాత్మికానందమును స్థిరపరచుకోవటానికి జ్ఞానం సంపాదించుకోవటాన్నీ మనకు వివరిస్తున్నది. ఆ స్త్రీ ముఖంలోని కన్నులు, కనుబొమలు, పెదిమలు, వదనము, భంగిమ అన్నీ ఈ ఆధ్యాత్మిక ఉద్వేగంతో నిండిపోయినాయి. ఆ ఉద్వేగం చైత్య విడుదల నిరంతర స్మృతి, స్వాధీనతకు, నిలకడతో కుదురుకున్న ప్రశాంత హృదయ భావంతో, అనిర్వచనీయ మృదుత్వంతో నిండిపోయింది. సుపరిచితమైన గాఢత లైనప్పటికీ విస్మయంతో అవి ఇంకా కదులుతూనే ఉన్నాయి. ఎల్లప్పుడూ ఏదో అనంతమైనదానికి ప్రార్థిస్తూనే ఉన్నాయి. శరీరము, ఇతర భాగాలు అనేవన్నీ ఈ ఉద్వేగంయొక్క ద్రవ్యరాశులు కాగా, వాటి భంగిమ దానికి ప్రాథమికమైన రూపధార అయింది. అలా ఉండగా, తన బిడ్డను ముందు పెడుతూ, శాశ్వతుని కలుసుకోవటానికి చాపబడిన చేతులు అంకిత భావముతో దానిని విస్తరిస్తున్నాయి. ఈ విధమైన మానవుని, శాశ్వతుని సంపర్కం ఆ అతిచిన్న చిత్తరువుతో నిగూఢంగా, ధృఢంగా సూచించే ఒక మార్పుతో తిరిగి చూపబడింది. ఇంకా, సంతోషంతో, పసిపిల్లవాని

నవ్వులాంటి జాగృతి రాబోయే గాఢతలకు వాగ్దానం చేస్తున్నది. కాని అది ఇంకా స్వాధీనంలో లేదు. గ్రహించటానికీ, నిలుపుకోవటానికీ చాచబడిన చేతులు మరియు శరీరము దానిలోని వంపులతోనూ, ఊగిసలాటలతోనూ ఆ ప్రాధాన్యతతో సామరస్యా పూరకంగా ఉన్నాయి. వారిద్దరూ ఒకరినొకరు, తమకు తాము మరచిపోయారు, వారు ఆరాధించే, ధ్యానించే దానితో చాలా మటుకు ఒకరి నొకరు స్మృతి లేనివారుగా లేదా కలిపేసుకుంటున్నట్లుగా అనిపిస్తున్నారు. అయినప్పటికీ, ఏకకాలంలో చూపించే మాతృత్వం, ఆధ్యాత్మిక అర్పణపు హావభావాలతో అంకితం చేస్తున్న చేతులు తల్లీబిడ్డను ఒకే చేతలో, అనుభూతిలో ఏకం చేస్తున్నాయి. రెండు ఆకృతులు ప్రతిష్ఠానంలోను ఒకే లయను కలిగి యున్నాయి, కాని విశేషమైన తేడాతో. మనకు ఇక్కడ కనబడే నిరాడంబరతలోని గొప్పతనము, ఆధిపత్యశక్తి, ఆత్మసంయమం, నిగ్రహం, ఏకాగ్రత వలన కలిగే ప్రబలమైన వ్యక్తీకరణలోని నిండుతనం అనేవి భారత శాస్త్రీయ చిత్రకళారీతిలోని పరిపూర్ణమైన పద్ధతి. ఈ పరిపూర్ణత వలన బౌద్ధ చిత్రకళ మతాన్ని కేవలం చిత్రాలలో వివరించటమూ, దాని ఆలోచనా మరియు దాని ధార్మికానుభూతి, చరిత్ర, ఇతిహాసాల వ్యక్తీకరణ మాత్రమే కాకుండా, బౌద్ధమతం యొక్క ఆధ్యాత్మిక భావననూ, భారతీయ ఆత్మకు దాని నిగూఢార్థాన్నీ బయటపెట్టే వివరణగా కూడా అయింది.

CWSA 20:309-11

బుద్ధుని బోధనలోని సారాంశం

అంతరంగంలో పూర్తిగా కదలిక లేని వ్యక్తిత్వరహితమైన, శూన్య ప్రశాంతత, బాహ్యంలో శాశ్వత వాస్తవికతలు దివ్యప్రేమ, దివ్యసత్యం, దివ్య ధార్మిక కర్మలను చేయడం బహుశా బుద్ధుని బోధయొక్క నిజమైన సారాంశం అయి ఉండవచ్చు — అహంకారానికీ, వ్యక్తిగత కర్మల పరంపరకు, మార్పుచెందే రూప, భావ తాదాత్మ్య తకు ఈ విధమైన ఆధిక్యతను కలిగి ఉండటమే కాని, భౌతిక జన్మ ఇబ్బందులు, కష్టాల నుంచి పారిపోవటమనే అల్ప ఆదర్శం మటుకు కాదు. ఏ విధంగా చూసినా, ఏ విధంగా అయితే పరిపూర్ణ మానవుడు తనలో నిశ్శబ్దమును, క్రియాకలాపాలను కలుపుతాడో, అదే విధంగా పూర్తిగా ఎరుక కలిగిన ఆత్మ సంపూర్ణ స్వతంత్రతకు, మహా-అస్తిత్వరహితానికి వెనక్కి చేరిపోతుంది, దాని మూలంగా అది మహా ఉనికి

మీద, విశ్వం మీద పట్టును కోల్పోదు. ఆ విధంగా అది దాని లోపలనే నిరంతరంగా విశ్వంలో దివ్య ఉనికియొక్క శాశ్వత అద్భుతాన్ని పునరుత్పత్తి చేస్తుంది, అయినా, ఇంకా ఎల్లప్పుడూ దానికి ఆవలగా, సమంగా, వాస్తవంలో, దానికదే ఆవలగా కూడా.

CWSA 21:34 అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

నిర్వాణము

నిర్వాణ మనగా ఏమిటి

పూర్వాచార బౌద్ధమతంలో అది అఖండత్వం కోల్పోవటాన్ని సూచిస్తుంది. అయితే ఆత్మ యొక్క శిధిలావస్థను కాదు, కారణం బౌద్ధమతంలో ఆత్మకు స్థానంలేదు. కాని కలగూరగంపలో లాగా మనసులో పోగయి కదలాడుతున్న సంబంధాలు లేక సంస్కారాలు ఏవైతే మనల్ని మనంగా నిలిపాయని భ్రమ పడుతున్నామో అది ముక్కలై పోవడాన్ని సూచిస్తుంది. మాయను ప్రతిపాదించే వేదాంత భావనలో అది ముక్కలై నాశనమొందటం కాదు, కానీ మోసపూరితమైన అవాస్తవ మైన వ్యక్తి ఆత్మ అంతరించి ఒక సత్యమైన జీవాత్మగా లేక బ్రహ్మన్, గా ప్రత్యేకమవటం ఆవిధంగా కనుమరుగై అంతరించేది వ్యక్తిత్వ భావన. అనుభవం- దీనిని మనం ఒక బూటకపు జ్యోతి ఆర్పబడి, (నిర్వాణం) ఒక వాస్తవమైన దివ్యజ్యోతిగా

సందేహం లేకుండా బౌద్ధమతం దేశానికి అపారమైన మంచినే చేసింది, అయినప్పటికీ, తక్కువ నష్టం జరగలేదు. కారణం, సన్యాసమార్గం ప్రతి చోటా వ్యాప్తి చెందడం, యోధుల వర్గం (క్షత్రియులు) వారి కర్తవ్యకర్మను త్యాగం చేయడం; చిట్టచివరకికి, దానికదే దేశం నుంచి వెడలగొట్ట బడింది. ఈ తప్పును నూతన యుగంలోని కొత్త విధివిధానం తప్పక అనుమతించనే కూడదు.

BW:82-83 అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ప్రకటితమవడం అనవచ్చు. ఆధ్యాత్మికపరమైన అనుభవంలో, కొన్ని మార్లు దానిని వ్యక్తిత్వభావన తన ఉనికిని యావత్తు ఒక అప్రమేయమైన విశ్వ చేతనలో లయమొందించడం అనవచ్చు.

వ్యక్తిగా ఉన్నవారు విశ్వచేతన, విశ్వశక్తి వాటి కార్యాచరణకు ప్రసరణకు మాధ్యంగా లేక కేవలం ఒక కేంద్రంగా ఉంటాడు. లేదా దానిని వ్యక్తిగతమైన చేతన ఒక అతీతమైన అస్తిత్వంలోను, చేతనలోను లయమొందిన అనుభవంతో, విశ్వభావన, వ్యక్తిత్వభావన అంతరించడం అనవచ్చు; లేక విశ్వకార్యాచరణను గురించి ఎరుక కలిగి, దానికి ఆధారభూతమై వున్న ఒక సర్వోత్కృష్ట స్థితిలో లయ మొందడం కూడా కావచ్చు. కాని 'వ్యక్తి' అని అనడంలో అర్థమేమిటి? సర్వసాధారణంగా మనమా పేరుతో పిలిచేది ఒక సహజమైన అహాన్ని, అది మహాప్రకృతియొక్క కార్యక్రమాన్ని మనసులోను, శరీరంలోను జతగా కలిపి వుంచుతుంది. ఈ అహం అంత మొందించబడాలి. లేనట్లయితే సంపూర్ణవిముక్తి సాధ్యపడదు; కాని ఒక ప్రత్యేకవ్యక్తిగాని, ఆత్మగాని ఈ అహం కాదు. వ్యక్తి యొక్క ఆత్మ అనేది ఒక ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వం. కొన్ని మార్లు దైవానికి ఒక శాశ్వతమైన భాగంగా వర్ణించబడింది. దైవమే స్వయంగా అనేకముగా ప్రకటితమవటానికి ఆధారభూతమైనదిగా కూడా వర్ణించబడింది. సత్యమైన ఆధ్యాత్మిక జీవి ఇదే. మన అహాన్ని అవాస్తవమైన ప్రత్యేకపరచు వ్యక్తిత్వ భావనను త్యజించినప్పుడు అతీతుడు సర్వాతీతుడు, సర్వేశ్వరుడు అగు పరమాత్మునితోను, సర్వజీవులతోను ఏకత్వభావన సిద్ధింపజేసుకున్నప్పుడు ఈ సత్యమగు ఆధ్యాత్మిక జీవి తన సంపూర్ణ వాస్తవికతలో ప్రకటితమౌతాడు. దివ్యజీవనం సాధ్యపడునట్లు చేసేది ఇదే. నిర్వాణదిశగా వేయబడే అడుగు ఒకటి ఇదే; అవాస్తవమగు ప్రత్యేకపరచు వ్యక్తిత్వం అంతరించడం మన శాశ్వతమైన, సత్యమైన అస్తిత్వం సిద్ధింపచేసుకొనుటకు దైవంలో దివ్యమైన జీవితం గడపటానికి అవశ్యం పాటించవలసిన నియమం. అయితే ఇది మనం జీవితకాలంలో, ప్రాపంచిక జీవితంలో సాధించగలం.

CWSA 29: 305-306

బౌద్ధమత పరమగు నిర్వాణము

బౌద్ధమత బోధనలు అంతరంగ జీవినిగాని ఆత్మనుగాని ఒప్పుకోవు. క్షణక్షణం

సాగే చైతన్య స్రవంతి మాత్రమే గుర్తింపు పొందబడింది. చైతన్యం కేవలం చక్రంతో పరిభ్రమింప బడేదిగాను భావించబడింది. ఈ కలయికలు మూటను విప్పి వాటిని చెల్లాచెదరుగా పడవేస్తే, (కలయికలను, సంస్కారాలని కూడా అంటారు) ఆ మూట విడిపోతుంది; నేను అనే భావన లేక మనిషి ఉనికి శాశ్వతం అనే భానవ అంతమొందు తుంది. దానితో చైతన్య స్రవంతి ఆగిపోతుంది. కర్మ చక్ర భ్రమణం ఆగిపోతుంది. కొందరి ప్రకారం ఒక శూన్యం, ఒక నిగూఢమైన ఉనికి లేని స్థితి, ఒక అభావం దేని నుంచైతే ఉద్భవిస్తుందో అది మాత్రం మిగులుతుంది. మరికొందరు ఒక రహాస్యమైన మహా శాశ్వతత్వం దేనిలో నైతే మనిషికి ఉనికి ఉండదో అదే మిగులుతుంది. ఇదే నిర్వాణము. బుద్ధుడు స్వయంగా విశ్వం ఉనికికి ఆవల ఏ మున్నదో చెప్పడానికి ఎప్పుడూ నిరాకరించాడు. దైవం గురించిగాని, ఆత్మను గురించిగాని పరం బ్రహ్మను గురించి గాని మాట్లాడలేదు. వాటిని గురించి చర్చించడం నిష్ప్రయోజనమనే వాడు. ఈ అసంతుష్టమైన ఐహికమైన ఉనికికి గల కారణాలను, దానిని రద్దు పరచే విధానాలను తెలుసుకోవడం మాత్రం అవసరం అని అన్నాడు.

*

బౌద్ధమతం ప్రతిపాదించిన నిర్వాణం, అద్వైతంలోని మోక్షం రెండూ ఒకటే. దాని అనుభూతి ఎలాంటిది అంటే ఒకరు తాను ఒక ప్రత్యేకతగల వ్యక్తిగా, ఫలానా పేరు ఆకారం గల వాడిగా కాకుండా, ఒక అనంతమైన,శాశ్వతమైన ఆత్మ అఖండమైన బ్రహ్మాండమందున్నప్పుడు నిరాశ్రయుడిగా కాలమందు కొనసాగుతున్నప్పటికీ అంతులేని వాడిగా నున్నట్టు అనుభూతిని పోలినట్లుంటుంది. గమనించతగ్గ విషయమేమిటనగా, ఒక వ్యక్తి సమాధి స్థితిలో మాత్రమే పొందగల ప్రయోజనాన్ని, అట్టి స్థితిలో సైతం కార్యక్రమాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తించి పొందగలడు.

*

బుద్ధుని నిర్వాణం, గీతలో ప్రవచించబడిన నిర్వాణం రెండూ సమానమే. గీత నిర్వాణాన్ని బ్రహ్మైక్యంగా అభివర్ణించింది కానీ బుద్ధుడు నిర్వాణం దేనిలోకి చోటుచేసుకున్నదో అనే విషయం గురించి ఏమీ చెప్పలేదు. దానికి ఎలాంటిపేరు పెట్టడానికి మొగ్గు చూపలేదు. తరువాతి కాలంలో ప్రాచుర్యంలోకి వచ్చిన బౌద్ధమత సాంప్రదాయాలు దానిని మహాశూన్యమని, చైనీయుల టావోకు సమానమైన ఉనికి

లేనిదిగా ఏదైతే సర్వము అనబడిందో, దానిగా వర్ణించబడింది.

CWSA 29: 428- 29- 431

శ్రీ అరవిందుల — నిర్వాణము

నిర్వాణ స్థితిని చేరుకోవడం నా యోగం యొక్క మౌలిక ఫలితం. అది నన్ను అకస్మాత్తుగా ఎటువంటి మానసిక లేక ప్రాణిక ప్రేరణచే కలుషితమొందని ఆలోచనా శూన్యమైన అంతకు మించిన స్థితిలోనికి పడవేసింది. అక్కడ అహం లేదు. వాస్తవమైన ప్రపంచం లేదు. దాని ప్రశాంతతత స్తంభించిన ఇంద్రియ సంవేదనల నేపథ్యంలో గమనించినప్పుడు సారాంశంలోని సత్యదూరమైననటువంటి అర్థరహితమగు ఆకారాలు, చీకటి కోణాల సంకలనం దాని ప్రశాంత నిశ్శబ్ద స్థితిని ప్రభావితం చేసినట్లుగా అర్థమయింది. అక్కడ ఏకమైనవాడులేడు. ఏకం, అనేకమైనవాడు సైతం లేడు. కేవలం సత్యమైనటువంటి ఆ 'సత్', మాత్రం ఉంది. దానికి విశిష్టిత లేదు. సంబంధబాంధవ్యాలు లేవు. పారదర్శకత ఉంది. అది వర్ణనా తీతమైనది. ఆలోచనలకు అందనిది, స్వచ్ఛమైనది, అయినప్పటికీ పరమోత్కృష్టమైన వాస్తవికతగల ఏకైక వాస్తవం. ఇది మానసిక అనుభవం ఏ మాత్రం కాదు. లేక ఊర్ధ్వసీమలలో యెక్కడో కలిగిన క్షణికమైన దర్శనం కాదు ఊహా మాత్రమైన అంశం కాదు. అది నిశ్చయమైనది. ఏకైక నిశ్చయమగు వాస్తవికత భౌతికప్రపంచంలా కనిపించేదాని నంతటా వ్యాపించి ఎట్టి మినహాయింపులూ లేకుండా ఆక్రమించి, లేక ఇంచుమించుగా వరదలతో ముంచెత్తినట్లుగా కనిపించే అంతర్బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్త అనగా సర్వ వ్యాప్తమగు భౌతిక ప్రపంచం కాదు. వాస్తవమైనది అది మాత్రమే. వేరేదీ కాదు, వేరేదానిని వాస్తవమైనదిగా నిశ్చయమైనదిగా, ధృఢమైనదిగా కనిపించుటకు అవకాశమీయదు. నా కప్పుడు కలిగిన అనుభవం, సంవత్సరాల తరువాత నేను పొందిన వర్ణనాతీతమైన పరమానందం. నన్ను ఉల్లాసభరితం చేసిందని, పారవశ్యానికి లోను చేసిందని చెప్పనుగాని నాకు చెప్పనలవికాని పరమ ప్రశాంతతను, ఒక బ్రహ్మాండమైన నిశ్చల స్థితిని ఒక నిర్బంధం నుండి విడుదలపొందిన అపారమైన స్వేచ్ఛానుభవాన్ని కలిగించాయి. నేనా నిర్వాణస్థితిలో రాత్రింబవళ్ళు గడిపాను. ఇతరవిషయాలు దానిని అస్థిరపరచడం దానిలో మార్పును కలిగించడం మొదలిడక పూర్వం. హృదయాంతర్గతమైన ఆ అనుభవం దాని నిరంతర జ్ఞాపకాలు, ఆ

అనుభూతి మరల మరల కలగటం కొనసాగించే వరకు పైనుండి వచ్చిన అతి చేతనలోనికి అంతర్థానమొందింది. అయితే ఈ లోపల ఒక అనుభవం మరొక అనుభవానికి తోడై దానంతట అది ఈ మొట్టమొదట అనుభవంతో మేళవించింది. ప్రారంభదశలో ప్రపంచం కేవలం భ్రమ అనే భావన స్థానే అట్టి భ్రమ,[1] కేవలం ఒక స్వల్పమైన పైకి కనిపించే విషయమని దాని వెనుక ఒక బ్రహ్మాండమైన దైవిక వాస్తవికత దాని పైన ఒక సర్వోత్కృష్టమైన దైవిక వాస్తవికత ఉన్నదని తెలియవచ్చింది. ప్రాథమికంగా కేవలం చలన చిత్ర రేఖా రూపంగానో, లేక ఛాయగానో కనిపించిన తీవ్రమైన దైవిక వాస్తవికత ప్రతిదానికి హృదయాంతర్గకంగా నున్నదని కూడా తెలియవచ్చింది. ఇది ఇంద్రియ సంవేదనలలో మరోసారి బందీ అవడం కాదు, పరమోత్కృష్ట అనుభవం నుండి క్రిందికి పడిపోవడం గాని తగ్గిపోవడంగాని కాదు. దానికి బదులు పరమసత్యాన్ని నిశ్చింతగా ఉన్నత స్థాయికి ఎదిగేదిగా, విస్తృతం చెందేదిగా అరుదెంచింది. లక్ష్యాలను దర్శించినది ఆత్మ, ఇంద్రియ సంవేదనలు కాదు. పరమ ప్రశాంత స్థితి, నిశ్శబ్దస్థితి, అనంతత్వం లోని స్వేచ్ఛాయుత స్థితి, ప్రపంచంలో లేక ప్రపంచాలన్నింటిలో కేవలం దైవంయొక్క అనంతమైన శాశ్వతత్వంలో నిరంతరం చోటు చేసుకొనే సంఘటన మాత్రమే.

CWSA 35: 249-250

ఈ యోగం యొక్క అనుభవం నిర్వాణానికన్నా లేక నిర్వికల్ప సమాధికన్నా తక్కువైనది కాదు. ఉన్నతమైనది.

CWSA 29: 433

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

---

[1] వాస్తవానికి ఈ భ్రమ ఏదో నిరాధారమైనది. అవాస్తవమైనది. చేతనపై బలవంతంగా మోపబడినట్లుగా భావించరాదు. అది చేతనాపూర్వక మనస్సుతో, సంవేదనతో అపార్థం చేసుకోబడిన విషయం; ప్రత్యక్షమైన ఉనికిని అవాస్తవమైనదిగా దుర్వినియోగ పరచబడినది.

CWSA 35: 249-50

బౌద్ధమతం

గౌతమ బుద్ధుడు ఈ ప్రపంచాన్ని విడిచి దూరంగా వెళ్లాడు. తన సమయాన్ని ధ్యానంలో గడిపాడు. ఆ ధ్యానంలో భౌతిక జీవనంలో ఎదురౌతున్న బాధలకు, పాపాలకు, దుఃఖాలకు, ఆకలిదప్పులకు, ఆఖరికి మరణానికి కారణం ఏదో అన్వేషించాడు. వాటిలో నుండి బయటపడే తరుణోపాయాన్ని తెలుసుకున్నాడు. తనకు తెలిసిన ఆ సత్యాన్ని తన శిష్యులకు, అనుయాయులకు బోధపడేలా చేయటానికి విశేష కృషి చేశాడు.

కాని బుద్ధుని జీవితకాలంలోనే ఆయన బోధనలు వక్రీకరింపబడి ప్రచారం చేయబడ్డాయి. ఆయన మరణానంతరం అవి ఒక సమగ్రమైన మతసిద్ధాంతంగా రూపొందాయి. క్రమంగా ప్రజాదరణ పొందాయి కూడా.

కాలగమనంతో పాటు బుద్ధుని శిష్య పరంపర ఆ మత సూత్రాలపై తమకు బోధపడిన విధంగా అన్వయాలు చేసి అనేక విభిన్న వ్యాఖ్యానాలకు, శాఖలకు కారణ భూతు లైనారు. ఈ విధంగా అసలు బుద్ధ భగవానుడు ఏమి చెప్పాడో అది క్రమంగా కనుమరుగైంది. దక్షిణాపథానికి, ఉత్తరాపథానికి, దూర ప్రాచ్య దేశాలకు వేరు వేరుగా శాఖలు ఏర్పడ్డాయి. దేనికి దానికి, అదే అసలైనదిగా ప్రచారం లోనికి వచ్చాయి.

ఇదే విధంగా క్రైస్తవం కూడా విభిన్న ప్రాంతాలలో, విభిన్న రూపాలను సంత రించుకున్నది. ఈ నాడు ఏసుక్రీస్తే గనుక తిరిగి వస్తే తాను ఆనాడు చెప్పినదీ, ఈనాడు ప్రచారంలో ఉన్నదీ ఒకటి కానే కావని ఇట్టే గ్రహించగలడు. ఇటువంటి భ్రష్టత్వమే బౌద్ధమతానికి కూడా వచ్చి పడింది. ఈనాడు గౌతమ బుద్ధుడే వచ్చి తన పేరు మీద స్థాపితం అయిన మతం ఈ విధంగా రూపాంతరం చెందటం చూచి కలత చెంది 'నిర్వాణానికి' దారి చూచుకుంటాడు! అన్ని మతాలదీ ఇదే కథ. ఎక్కడో ఒక మహా ప్రవక్త జన్మిస్తాడు; తాను గడించిన అనుభవాన్ని పురస్క రించుకొని ఒక 'దివ్యసత్యం' బోధిస్తాడు. అది మతంగా మారిన తరువాత క్రమంగా ఆ మతం పేరున వ్యాపారం జరగటం మొదలౌతుంది. క్రమంగా అదొక రాజకీయ ప్రాధాన్యత సంతరించుకుంటుంది. దానికి ఒక నిర్వాహక వ్యవస్థ, చట్టాలు, సూత్రాలు, ఆచరణ విధానాలు వచ్చి చేరుతాయి. కర్మకాండ, పూజాదికాలు చోటు చేసు కుంటాయి. ఇక అన్నీ ఆచరణీయాలే, అన్నీ శాశ్వత సత్యాలే. నియమాలను నిజా

యితీగా అనుసరిస్తే సత్ఫలితాలు, ఉల్లంఘిస్తే దుష్ఫలితాలు వస్తాయనే నమ్మకం బలపడుతుంది.

CWM 3;76-77

బౌద్ధంలోని విభిన్న శాఖలు

రకరకాల బౌద్ధమతాలు ప్రచారంలో వున్నాయి. అందులో 'నిరీశ్వర' శూన్యవాదం కూడా ఒకటి. చాలా వరకు బౌద్ధం 'శాశ్వతత్వాన్ని' అంగీకరిస్తుంది. అది 'కర్మ' లకు, 'సంస్కారాలకు' అతీతంగా వుంటుంది. శూన్యవాదులు 'శూన్యం' 'లావోసే' అనే జపాన్ వేదాంతి చెప్పిన 'టావో' మార్గమే! 'శూన్యమే' పరిపూర్ణత. అదే విధం గా 'ఉన్నత మానసం' వేదాంతపరమైన క్రమశిక్షణను అందుబాడులోనికి తెచ్చేదే! ఇదే 'బౌద్ధం' లోని వేదాంతం. బౌద్ధం వ్యక్తిలోని నిమ్నప్రకృతిపై విజయం సాధించటం అనేదానికి ప్రతీక అని చెప్పవచ్చు.

CWSA 29:433

'హీనయానం', 'మహాయానం' అంటే ఏమిటి

ఈ రెండూ 'పాళీ' భాషను అనువదించటంలో పుట్టిన పదాలు. నాకు తెలిసినంత వరకు 'ఉత్తరాది'లో ప్రచారంలో ఉన్న శాఖను 'మహాయాన' మనీ, 'దక్షిణాది'లో ఉన్న శాఖను 'హీనయాన' మనీ అంటారు. 'హీనయానం' అందుబాటులో ఉన్న బుద్ధుని బోధలను యథాతథంగా అనుసరించాలని ఆశిస్తుంది.

బుద్ధుడు 'తాను దేవుడను కాదు' అన్న విషయం మీకు గుర్తుండే ఉంటుంది. ఇందులో 'అహం' ఉంటే అవకాశమే లేదు. అదే విధంగా తాను ఊర్ధ్వ లోకాలకు చెందిన 'అవతార పురుషుడను' అనే సూచన కూడా లేదు. అసలు ఇలాంటి అనేక నమ్మకాలను ఆయన విశ్వసించ లేదు.

దక్షిణాది మతాలు ఈ మిథ్యావాదాన్నే సమర్థించాయి. 'నేతి', 'నేతి', 'నేతి' అనే ప్రశ్నించే సాంప్రదాయమే దీనికి ఆధారం. ఉత్తరాదిలో — ముఖ్యంగా టిబెట్టు, చైనాలలో — అనేకమంది 'బోధిసత్వులను' ఆరాధిస్తారు. 'బోధిసత్వులు' విజ్ఞులైన దైవస్వరూపాలుగా గుర్తింప బడ్డారు. ఆ దేశాలలో దేవాలయాలను దర్శించిన అనుభవం మీకు ఉందో, లేదో నాకు తెలియదు. నేను మాత్రం చైనా, జపాన్‌లలో అనేక దేవా

లయాలు దర్శించాను. అక్కడి దేవాలయాలలో ప్రవేశించగానే అనేక 'బోధిసత్వ' విగ్రహాలు దర్శనం ఇచ్చాయి. ఆ 'బోధిసత్వులు' బుద్ధుని శిష్య, ప్రశిష్యులే. కొన్ని ప్రకృతి శక్తులు కూడా 'బోధిసత్వులై' వెలిశాయి. లెక్కకు మిక్కుటంగా ఉన్న విగ్రహాలు చూసేసరికి నాకు సంభ్రమాశ్చర్యాలు కలిగాయి. కాని దక్షిణాదిన బౌద్ధ దేవాలయాల్లో ఒక్క విగ్రహమూ కనబడదు. దీన్ని బట్టి 'మహాయానం' లో విగ్రహాలకు ప్రముఖ స్థానం ఉందనీ, తక్కువగా ఉన్నచోట 'హీనయానమనీ' భావించారేమో తెలియదు.

CWM 4:257-58

ఉత్తరా పథం, దక్షిణా పథం

ప్రశ్న: (నళిని) గ్రంథాలు కూడా చాలా వున్నాయి కదా! ఉత్తరాది వారిది వేరు, దక్షిణాది వారిది వేరుగా వున్నాయి.

సమా: అవును, ఉత్తర, దక్షిణ ప్రాంతాల్లో భావసారుప్యం లేదు. దక్షిణాదివారు అంత సరళంగా ఆలోచించరు. ఇక్కడ ఏ రకమైన (బౌద్ధ) విగ్రహారాధన లేదు. ఉత్తరాదిన ఎక్కడ చూచినా లెక్కలేనన్ని దేవతా విగ్రహాలు! అవన్నీ 'పూర్వపు బౌద్ధులు' అన్న మాట. వారు అలా దైవస్వరూపాలుగా (బోధిసత్వులుగా) ఇంకా మారుతూనే ఉన్నారు. ఈ పరిణామమే చైనాకు, అక్కడి నుంచి జపాన్‌కు వ్యాపించింది. జపాన్‌లోని బౌద్ధ దేవాలయాలలో వేల కొలది బుద్ధ విగ్రహాలు కనపడతాయి. అవన్నీ చెక్కిన శిలా విగ్రహాలే. ఆలయంలో అన్నిటి మధ్య ప్రధాన విగ్రహం పరివేష్టితం అయి వుంటుంది. చుట్టూ ఉండేవన్నీ వివిధ రూపాలలో, పెద్దవి, చిన్నవి కలిగి యుంటాయి. అవన్నీ దైవస్వరూపాలుగానే తలపిస్తాయి. ఇక పీఠం క్రింది భాగంలో చిన్న, చిన్న విగ్రహాలు కూడా అమర్చబడి వుంటాయి. కొన్ని విగ్రహాలు జంతువుల ఆకారంలోనూ మలచబడ్డాయి. అవన్నీ ఆరాధించబడిన వారి ప్రతిమలు అనుకోవచ్చు.

దక్షిణ ప్రాంతంలో దీనికి భిన్నంగా ఉంటుంది. అది ఒక విధంగా 'ప్రోటెస్టెంట్' బౌద్ధమతమని చెప్పవచ్చు. అందులో విగ్రహాలు, దైవస్వరూపాలు ఏమీ ఉండవు. ఆ దేవాలయాలను దర్శించినపుడు 'కోరికలే కోరికల ప్రపంచానికి మనను తీసికొని వస్తాయనీ, వాటిని జయించటమే' 'నిర్యాణము' అనీ భావన వస్తుంది.

బౌద్ధంలో సృష్టికర్త ఎవరూ ఉండరు. నాకు అంతకంటె పెద్దగా తెలియదు.

దక్షిణాదిన శాసలాం 'పాళీ' భాషలో వ్రాయబడి ఉన్నాయి. ఉత్తరాహులు వాడింది మాత్రం సంస్కృతం. టిబెట్, చైనా, జపానులలో సహజంగానే ఆయా భాషలలోనే ఉపయోగించారు.

CWM 5:325

శ్రీమాత బుద్ధునితో సంభాషించుట

(*ధ్యానసమయం తరువాత సాయంత్రం 5-30 కు పంపిన సమాచారం*)

"నీవు నా గురించి ధ్యానిస్తున్నావు. అందువలన నేను నీతో మాట్లాడుతున్నాను. నీ హృదయంలో బంగారు వర్ణంలో ఉన్న ఒక వజ్రం ఉంది. అది ఒక వ్యక్తియొక్క ప్రేమకు చిహ్నం కాదు. కాని దానిని నీ అంతరంగంలోనే ఎరుపు రంగు పరదాల క్రింద దాచుకున్నావు. పైనున్న ఆచ్ఛాదన నీలివర్ణంలో ఉంది. అది కాళరాత్రియొక్క మేలి ముసుగు! నీలో ఉన్న ప్రకాశం దాచుకోటానికేనా? దాన్ని ప్రకాశించనీ; 'తుఫానులకు' భయపడవద్దు. ఇప్పటికే తీరం నుండి గాలుల వలన చాలా దూరం కొట్టుకు వచ్చాము. ఇంకా నీ మెతక ధోరణినే కొనసాగిస్తావా?

"ప్రేమ జనించింది అనంతంలోనే. ఎవరైనా అపార్థం చేసుకుంటారన్న భయం ఉందా? కాని నీవు దివ్యత్వాన్ని ఎప్పటికీ అర్థం చేసుకోలేవు. ఆ శాశ్వతత్వం మీలో వ్యక్తం కావాలనుకుంటే మిగతా విషయాలను మర్చిపోండి.

"నీవు సురక్షిత ప్రదేశం వీడి బయటకు వస్తున్న బాటసారివి. నీ గుమ్మం ముందే పెద్ద జనసందోహం వుంది. అందువలన నీలో దాచుకొని యున్న ఆ అనర్ఘ రత్నాన్ని బయటపెట్టటానికి సందేహిస్తున్నావు. కాని నీకూ అటువంటి పరిస్థితి ఎదురైంది. అదే సందర్భంలో నేను చెప్పబోయేది ఏమిటో, దాని పర్యవసానం (ఫలితం) ఎలా ఉండబోతుందో నేమ ఊహించగలను. చెప్పాలంటే నాకున్న పరిపూర్ణత చాలదు. అదీ గాక అర్థం చేసుకునేవారికి కూడ అంత తేలిక కాదు. అయినా సంకోచించకుండా నేను నా సందేశాన్ని ప్రజలకు వినిపించాను. నీవు కూడా వాళ్లవైపు చూడు. చెప్పవలసింది నిర్భయంగా చెప్పు. ఇదే నీ మనసులోని ఆరాటం అనుకుంటాను. అలా చేస్తే దప్పికగొన్న వారికి మధుర పానీయం ఇచ్చినట్లవుతుంది.

"నీవు ఇంత కాలం గుప్తంగా దాచి యుంచిన అనర్ఘరత్నం భద్రంగా వుండుగాక! దానికి తిరుగు లేదు. దాని ప్రకాశమే అనేక హృదయాల్లో వెలుగును నింపుతుంది.

నీ శక్తిపై నీకు నమ్మకం లేదు కాని, నీ అజ్ఞానం వలన నీకు ధైర్యం చాలటం లేదు. అవునా? ఇదే నీ అంధకారపు పొరలకు కారణము. ఒక అద్భుత ద్వారం ముందు నీవు నిలబడి ఉన్నావు, తటపటాయిస్తున్నావు. నీకు సంకోచంగా వుంది. అది భయంకర మైనది. కాని నీకు సంకోచం వద్దు. నిర్భయంగా, ధైర్యంగా నీ అంతరాళంలోని ఆజ్ఞను అనుసరించు. ఇదే నా వాక్కు, ఆదేశం. నీకు ఏ మాత్రం అనుమానం రాకుండా ఉండాలనే స్వయంగా ప్రత్యక్షం అవుతున్నాను. నీలో ఉన్న అనంత శక్తిని నీకే కళ్లకు కట్టినట్లు చూపిస్తున్నాను. ఇక నీ జీవిత సత్యాన్ని నీవు గ్రహించగలవు. ఇప్పటికీ ఇది నీకు కష్టంగానే అనిపిస్తుందా? 'నేను ఇలా అనుకోలేదే' అని ఆశ్చర్యపడే రోజు ఎంతో దూరంలో లేదు!

CWM 1;332-33

బుద్ధుని బోధనలు — వాటి ప్రయోజనాలు

మానవాళి పురోగతికి దోహదపడేది ఏదైనా గానీ, అది సహాయమే అవుతుంది. దీనికి విరుద్ధమైనది ఏదైనా అది అడ్డంకియే.

మనం 'దమ్మపథం' చదువుతున్నాము. దానిపై ధ్యానం చేస్తున్నాము. అందుకే నీకు ఈ అనుమానాలు వస్తున్నాయి. ఈ 'దమ్మపథం' ఒక స్థాయిలో ఎంతో ప్రయోజనాన్ని చేకూరుస్తుంది. స్పష్టమైన సూత్రరూపంలో వ్రాసినవన్నీ క్రమశిక్షణకు సహకరించేవే. వీటిని సరిగా, ప్రయోజనకరంగా ఉపయోగించటమే మన కర్తవ్యం. ఆ విధంగానే ప్రయోజనం చేకూరుతుంది. లేకపోతే నేను ఈ గ్రంథాన్ని ఎంచుకునే దాననే కాదు. ఇక ప్రయోజనం మాత్రం అనుసరించే వ్యక్తి మీద ఆధారపడుతుంది. ఆ ప్రయోజనం ఎలా అంది పుచ్చుకోవాలో సాధకులే నిర్ణయించుకోవాలి.

CWM 9:197 *అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు*

బౌద్ధమతం మరియు ఇతర యోగాలు

ఈ యుగానికి చెందిన బృహత్తరమైన మానసిక యిబ్బందులలో ఒకటి

ఒక లేఖకు సమాధానంగా నేను మీకు శ్రీఅరవిందుల గురించి చెప్పిన వాక్యం యొక్క ఖచ్చితమయిన ప్రతిని తీసుకొని వచ్చాను. మీకు తెలుసు ఈ మానసిక మయిన అలవాటు, (దేనినయితే జనులు మానసికమయిన ఆధిక్యతగా భావిస్తారో) అన్నిటినీ కలగలపి ఒకే స్థాయిలో ముద్దగా చేయటం; అన్ని బోధనలు, అందరు ప్రవక్తలు, అన్ని శాఖలు, మతాలు — ఆ అలవాటు మొత్తం అన్నింటినీ ఒకే స్థాయిలో కలపడం. మీకు తెలుసు "మాకు ఏమాత్రం పక్షపాత వైఖరి లేదు. ఎటువంటి ప్రీతి, యిష్టాలు లేవు. అదంతా ఒకటే." అంతా ఒక భయంకరమైన ఊబి లాంటిది.

ఇది ఈ యుగానికి సంబంధించి అతి పెద్ద మానసికమయిన సమస్య. ఏదేమైనా ఈ అర్థం లేని సమస్యకు సమాధానంగా నేను చెప్పాను, "మీ పొరపాటు ఏమిటంటే — ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే — ఉదాహరణకి, క్రైస్తవ గ్రంథాలు, లేదా బౌద్ధ సిద్ధాంతాలు లేదా శ్రీఅరవిందుల పుస్తకాలు ఒకే లక్ష్యం సూచించే 'తొలి పలుకుల' తో చదివి మీకు థియోసాఫికల్ సొసైటీకి వెళతారు. అందువలన మీరొక అయో

విశ్వంయొక్క ఆవిర్భావం గురించిగాని, అంతం గురించి గాని వేయబడిన తాత్వికపరమైన ఏ ప్రశ్నకు సూటిగా సమాధానమీయడానికి బుద్ధుడు ఎల్లప్పుడు నిరాకరించేవాడు. అతను అనేవాడు: ఒకే ఒక్క విషయం ప్రధానమైనది: మహాపథంలో పురోగమించడం, అనగా వ్యక్తి తనను తాను అంతర్గతంగా పవిత్రీకరించుకోవడం తనలోని అహంకారపూరిత కోరికను ఆసాంతం నిర్మూలించడం.

CWM 2: 88 — శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మయంలో, బురదలో కూరుకుపోతారు. దానితో మీకు దేని గురించీ, ఏమీ అర్థం కాదు”

అపుడు నాకు సమాధానం చాలా బలంగా వచ్చింది. నన్నేదో ఆవరించి నేనిలా రాయటానికి ప్రేరపించ బడ్డాను. “ప్రపంచ చరిత్రలో శ్రీఅరవిందులు ప్రాతినిధ్యం వహించేది ఒక బోధన, ఒక దర్శనము మాత్రమే కాదు. అది పరమాత్మ నుండి నేరుగా వచ్చిన ఒక నిర్ణయాత్మకమైన కార్యం.”

అది నా నుండి కాదు. ఆయన నుండి వచ్చింది (మదర్ పైకి చూపిస్తారు). కానీ అది నాకు సంతోషాన్ని కలిగించింది.

అజెండా ఫిబ్రవరి 28 1961

ప్రపంచం గురించి మూడు సంభావ్యతలు

1. బౌద్ధ, శంకర సాంప్రదాయాలు:

ప్రపంచ మొక భ్రాంతి, అజ్ఞానము నుండి జనించిన తమోభూయిష్టమగు దుఃఖమయ క్షేత్రం. చేయయవలసినదల్లా సాధ్యమైనంత త్వరగా దీని నుండి బయటపడి అసలైన అవ్యక్త, నిర్గుణస్థితిలోకి నిష్క్రమించటం.

2. సాధారణంగా అర్థం చేసుకోబడే వేదాంతధోరణి: ఈ విశ్వం భగవత్స్వరూపం. ఎందుకంటే భగవంతు డిక్కడ సర్వత్రా ఉన్నాడు. కానీ దాని బాహ్యవ్యక్తీకరణ వక్రీకరించబడి ఉంది. అస్పష్టంగా, అజ్ఞానమయంగా, సత్యదూరంగా ఉంది. చేయవలసినదల్లా అంతరంగంలోని దైవ చైతన్యాన్ని కనుగొని, ప్రపంచం గురించి ఆలోచించకుండా ఆ చేతనలోనే నిమగ్నమై ఉండటం. ఎందుకంటే ఈ బాహ్యప్రపంచం మార్పు చెందదు. అది తన సహజమయిన అచేతన అజ్ఞానాలలోనే నిలిచి ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులశ్రీమాత దృక్పథం:

ఈ ప్రపంచం ఉన్నదున్నట్లుగా భగవద్భావనకు అనుగుణమైనది కాదు, దాని యొక్క అస్పష్టమూ, వక్రీకరించబడిన వ్యక్తీకరణ. ఇది భగవంతుని చేతనా, సంకల్పాల నిజవ్యక్తీకరణ కాదు. కానీ యిది అలా కావటానికే ఉద్దేశించబడింది. ఇది భగవంతుని అన్ని రూపాలలో, లక్షణాలలో ఆవిష్కరణ కోసం సృష్టించబడింది — వెలుగు, జ్ఞానం, శక్తి, ప్రేమ, సౌందర్యం.

ఇది దానిని గురించి మన దృక్పథం. ఇదే మనం అనుసరించే గమ్యం.

CWM 14:33

యోగంయొక్క రెండు గమ్యాలు

యోగం లక్ష్యం ఆత్మసిద్ధి. కానీ ఆత్మ పరిత్యాగం కాదు.

యోగిక రెండు మార్గాలున్నాయి. ఒకటి ఈ విశ్వం నుండి వైదొలగటం, రెండవది ఈ విశ్వంలో పరిపూర్ణతను సమకూర్చడం. మొదటిది తీవ్ర వైరాగ్యం వలన సంభవిస్తుంది. రెండవది తపస్సు వలన సాధ్యపడుతుంది. మొదటిది మనం సృష్టిలో దైవాన్ని కోల్పోయినపుడు మనలను స్వీకరిస్తుంది. రెండవది మనం సృష్టిలో భగవంతుడిని ప్రతిష్టించుకున్నప్పుడు పొందబడుతుంది. మనది పరిపూర్ణం గావించే మార్గం కావాలని ఆశిద్దాం. పరిత్యాగం చేసే మార్గం కాకూడదు. మన ధ్యేయం ఈ యుద్ధంలో విజయం సాధించటం కావాలి. కానీ ఘర్షణల నుండి తప్పించుకోవటం కాకూడదు.

బుద్ధుడూ, శంకరులు ప్రపంచాన్ని సమూలంగా అసత్యమూ, దుఃఖభూయిష్టమైనదిగా భావించారు. అందువలన ప్రపంచం నుండి తప్పించుకోవటమే వారికి అత్యుత్తమ జ్ఞానంగా అనిపించింది. కానీ ఈ విశ్వం బ్రహ్మం, ఈ విశ్వం భగవంతుడు, ఈ విశ్వం పరమ సత్యం, ఈ విశ్వం పరమానందం. మన అసత్య మానసిక అహంకారంతో ప్రపంచాన్ని అపార్థం చేసుకోవట మనేది అసత్యానికి కారణం; భగవంతునితో మన సంబంధాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోకపోవటమే దుఃఖానికి కారణం. మరే విధమయిన అసత్యమూ లేదు. మన దుఃఖానికి వేరొక కారణం లేదు.

CWSA 12:96

రెండు మార్గాలు

దుఃఖం, మరణం, పరిమితుల నుండి తప్పించుకోవటానికి మనం ప్రపంచాన్ని త్యజించాలి. పరమానందం, స్వేచ్ఛ అమృతత్వాన్ని ఆస్వాదించాలంటే మనంతట మనం భగవంతునితో పొందు సంపాదించాలి. భగవత్సంకల్పం ఈ విశ్వంలో తాను ఆవిష్కృతం కావటమేకానీ దీనిని నాశనం చేయటం కాదు. కాబట్టి ఆ దివ్యానందాన్ని, భగవంతుని ద్వారా ఈ విశ్వంలో అనుభవంచాలికానీ భగవంతునిలో కాదు — విశ్వంలో జీవించడం పక్కన పెడితే, ఇదే బౌద్ధమత పరిష్కారానికీ, బౌద్ధ

మత ఆలోచనా విధానంతో ప్రభావితమైన ఇతర పరిష్కార మార్గాలకు — మాయా వాదం, క్రైస్తవ సన్యాసం లాంటివి మానవజీవన సమస్యలకు పురాతనకాలంలో వాటికి హిందూమత మిచ్చిన సమాధానానికి మధ్య గల తేడా. జీవితాన్ని అంతా నాది అనే భావనను, ఆనందం అనుభవించాలనే కోరికను వదిలేయాలి. పూర్తిగా సన్యసించట మొక్కటే ముక్తికి మార్గం అని ఒక మతం అంటే, ప్రపంచాన్ని వదిలివేయాలి, తద్వారా పరమాత్మను పొంది ఆత్మానందాన్ని అనుభవించాలి అని మరొకటి అంటుంది. ఒకటి పలాయన మార్గమయితే మరొకటి తుళ్ళిపడి పోరాటానికి దారి తీసే మార్గం . ఒకటి పరిత్యాగం మరోటి రాజీపడటం. రెండు మార్గాలు వీరోచితమయినవే. ఒకటి కష్టతరమూ, వెనుతిరిగి పరారయ్యే వీరత్వం, మరొకటి మహాశక్తివంతమయిన ఆత్మ పరిపూర్ణత, విజయం. ఒకటి 'శతసహస్ర' పలాయనం మరొకటి సీజర్ ధిరా షియమ్ నుండి ఫార్సాలస్‌కి పయనించటం. ఒక మార్గం బుద్ధుడిలో పరాకాష్టకు చేరుకొంది. మరొకటి శ్రీకృష్ణుడిలో, జనకునిలో పరాకాష్టకు చేరుకొంది.

CWSA 17:450

బుద్ధుడి మార్గం — ఋషుల మార్గం

అయితే శ్రీమాతా1 భారతదేశంలోని ఆధ్యాత్మిక కేంద్రాలన్నీ కర్మ నుండి పలాయనం చిత్తగించటమే సిద్ధాంతంగా ఎందుకు ఎంచుకున్నారు?

ఎందుకంటే యిదంతా జీవితం భ్రమ అనే బోధనపై ఆధారపడి ఉంది కనుక. అది, సృష్టి, కోరికనుండి జనించిందని, బాధలు, దుఃఖం, కోరికల నుండి బయటకు రావటానికొకే ఒక మార్గం ఈ జీవితం నుండి నిష్క్రమణ అని బుద్ధుని ప్రవచనాల నుండి ప్రారంభమయింది. ఇదే ధోరణి శంకరునితో కూడా కొనసాగింది. శంకరుడు ఈ జగత్తు కోరిక ఫలితమే కాదు, పూర్తిగా భ్రాంతి అని. ఈ భ్రాంతిలో ఉన్నంత కాలం భగవంతుణ్ణి తెలుసుకోలేమని దానికి జోడించారు. బుద్ధుడికి దైవం కూడా లేడు... నాకు తెలిసినంత వరకు....

ఋషుల బోధనల వైపుకు మళ్లితే, ఉదాహరణకి, ఈ ప్రపంచం నుండి పారిపోవటం మనేది లేదు. వారికి ఆత్మ సాక్షాత్కారం ఈ భూమి పైనే.. వారు ఒక స్వర్ణయుగాన్ని దర్శించారు. దాని ప్రకారం ఆత్మసాక్షాత్కారం భువి పైనే జరుగుతుంది. కానీ భారతదేశపు జీవనంలో జీవశక్తి సన్నగిల్లటం ఆరంభమవటంతో బహుశా ఒక భిన్నమయిన

అవగాహన కలగడంతో, చూశారూ.... ఖచ్చితంగా అది బుద్ధుడి బోధనలతోనే ఈ పలాయనవాదం ప్రారంభమయింది, అదే భారతదేశపు జీవశక్తిని అధోక్రాంతం చేసింది, కారణం జీవితం నుంచి వేరుపడటానికి శ్రమించాల్సి వస్తుంది. బాహ్యమైన వాస్తవం ఒక అసత్యమయిన భ్రమగా మారిపోవడంతో దానితో ఏమీ చేయవలసిన పని లేకపోయింది. అందువల్ల, వ్యక్తి విశ్వశక్తి నుండి వేరుచేయ బడ్డాడు. ఇక జీవశక్తి క్షీణించటం ప్రారంభమై దానితో పాటు ఆత్మసాక్షాత్కార సంభావ్యతలన్నీ తగ్గు ముఖం పట్టాయి.

CWM 7:288-90

సత్యం పలాయనంలో కాకుండా రూపాంతరం చెందటంలో ఉంది

శ్రీఅరవిందులు చరిత్రకు సంబంధించిన వారు కాదు. వారు చరిత్రకు అతీత మయినవారు.

శ్రీఅరవిందుల జననం వరకూ మతాలు, ఆధ్యాత్మికతలు గత కాలపు వ్యక్తుల చుట్టూ కేంద్రీకృతమైనాయి. వారు భూమిపై జీవితాన్ని నిరాకరించటమే గమ్యంగా చూపారు. కాబట్టి మీరు రెండు విషయాల మధ్య ఎంపిక చేసుకోవలసిన అవకాశం ఏర్పడింది. ఒకటి ఈ లోకంలో చిన్న చిన్న సుఖదుఃఖాలు, సంతోషాలు, బాధల మధ్య జీవనం — మీరు సరిగ్గా ప్రవర్తించనపుడు నరకం లేదా మరో లోకం లోనికి పలాయనం — స్వర్గం, నిర్వాణం, మోక్షం.

ఈ రెంటి మధ్య పెద్దగా ఎంపికకు ఆస్కారం లేదు. రెండు సమానంగా చెడ్డవే.

భారతదేశం హీనస్థితికి దిగజారటానికి ముఖ్య కారణం యిదే అని శ్రీఅరవిందులు అంటారు. బౌద్ధమతం, జైనమతం, మాయావాదం ఈ దేశపు శక్తిని పీల్చి వేయటానికి సరిపోయినై. నిజమే ప్రపంచంలో భారతదేశ మొకటే పదార్థానికి అతీతమయిన దొకటి ఉన్నదనే ఎరుకను ఇంకా కలిగి ఉంది. మిగతా దేశాలు పూర్తిగా ఈ విషయాన్ని విస్మరించాయి. యూరప్, అమెరికా, యితర దేశాలలో అదే జరిగింది. అందుకనే భారతదేశానికి తాను భద్రపరచి ప్రపంచానికి అందించ వలసన ఒక సందేశం ఉంది. కానీ ప్రస్తుతమామె బురద నీటిలో ఈదుతూ తచ్చాడుతూ ఉంది.

ప్రాపంచిక జీవనం నుండి పారిపోవటంలో సత్యం లేదు. అందులో ఉంటూ

దానిని పరివర్తన చెందించటంలో, దివ్యమయం చేసుకోవటంలోనే సత్యం ఉంది. ఈ విధంగా దైవం ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో ఆవిష్కృత మవగలడని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు.

CWM 12:210-11

కోరికలు లేనప్పుడు మీకు అంతకు ముందు దురదృష్టకరం అనిపించిన విషయాలు ఏమాత్రం దురదృష్టకరం అనిపించవు అని బుద్ధుడు బోధించాడు.. దీనితో మనకు ఈ విధంగా తెలుస్తుంది: మనకు ఒక విషయమై కలిగిన ఆలోచన అది దురదృష్టకరమా కాదా అనే భావనను కలిగిస్తుంది. ఒక సంఘటన సంతోషకరం అని మీరు భావించినపుడు అది మీకు ఆనందదాయక మవుతుంది. నిజానికది అలాగే ఉంటుంది. అనేక సంవత్సరాలలో ఏ కారణం చేతనైనా ఆలోచన ఒక విషయం ఈ విధంగా నుండ వలసింది అని ఒప్పుకున్నప్పుడు, ఇక అది ఏమాత్రం అసంతుష్టిని కలుగ చేయదు. ఎప్పుడైతే ఆలోచన దానిని ఒప్పుకోదో, అది అసంతుష్టిని కలిగిస్తుంది. కాబట్టి మీరు భావోద్రేకాలు, నమ్మకాలు, భావాల క్షేత్రంలో ఉన్నంత వరకూ యిదంతా వాస్తవమే. అనగా 'అసంతుష్టి' అనే భావన ప్రపంచంలోకి ప్రవేశించి విషయాలను దురదృష్టకరమైనవని భావించే స్థితిని కలిగించాయి.

CWM 4:292 *అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్*

సముతుల్యత చాలా అవసరం. విభేదించే విపరీత ధోరణులను జాగ్రతగా తప్పించుకొనే మార్గం చాలా అవసరం. అతి తొందర, ప్రమాదకరం. అసహనం మీ పురోభివృద్ధిని నివారిస్తుంది. అదే సమయంలో జడత్వం నీ పాదాలను కదలకుండా చేస్తుంది. అన్ని విషయాలకు సంబంధించి బుద్ధుని మధ్యే మార్గం ఉత్తమమైనది.

CWM 8:285

దమ్మపథంలో రత్నాలు

(శ్రీమాత సాయం సంభాషణలు ఏప్రిల్ 1957, సెప్టెంబరు 1958 — దమ్మపథంలో బుద్ధుని బోధనలపై శ్రీమాత వ్యాఖ్యలు)

బుద్ధిని అదుపులో ఉంచుట

సాధారణ మానవ జీవితాన్ని బుద్ధి పరిపాలిస్తోంది. అందుకే ముఖ్య విషయం బుద్ధిని అదుపులో ఉంచుట. దమ్మపథంలో చెప్పినట్లు మన మొక 'అనుబంధ' క్రమశిక్షణను దీనికొరకు పాటించాలి.

నాల్గు రకాల బుద్ధి చాంచల్యాలున్నాయి. అవి ఒకదాని వెంట ఒకటి వస్తాయి. కాని చివర్లో అన్నీ ఒకే మారు రావచ్చు.

1. ఆలోచనలను గమనించుట 2. వీటిని నిశితంగా పరిశీలించుట, 3. వీటిని అదుపులో పెట్టుట, 4. వాటిపై పట్టు సాధించుట. ఇవన్నీ దుష్ట బుద్ధిని వదిలించుకొందుకే. దుష్ట బుద్ధితో పనిచేసేవాడు లేదా మాట్లాడేవాని వెంటనంటే వస్తాయి బాధలు. ఎలా అంటే, బండిలాగే ఎద్దు గిట్టలను బండిచక్రం వెంబడించినట్లు లేదా నాగలి దున్నే ఎద్దు గిట్టలను నాగలిముల్లు వెంబడించినట్లు.

CWM 3:183

సమతూకం, సామరస్యత, విధేయత, నిజాయితీ

బౌద్ధం మలినాలని చెప్పేవి ముఖ్యంగా 1. అహంకారం, 2. అజ్ఞానం. బౌద్ధుల దృక్పథంలో అన్నింటికంటె ముఖ్యమైన మలినం 'అజ్ఞానం' ఇది బాహ్యవిషయాలకు సంబంధించినది లేదా పాఠశాలలో నేర్పే విషయాల అజ్ఞానం కాదు. విషయాల మిక్కిలి లోతైన 'సత్యం' గురించిన అజ్ఞానం; సిద్ధాంతం ధర్మం గురించి అజ్ఞానం.

బౌద్ధం చెప్పే రెండు లోపాలు గమనార్హం. 1. స్వయం నియంత్రణ లేకపోవుట 2. విధేయత లేకపోవుట. ఇక్కడ విధేయత అంటే నిజాయితీ, దమ్మపథం ఎక్కువ కఠినంగా శిక్షించేది కపటత్వాన్ని. ఆధ్యాత్మిక జీవనం కోరుతున్నట్లు నటించి, అలా జీవించకపోవడం సత్యాన్నే అన్వేషిస్తున్నట్లు నటించి అలా చేయకపోవడం, దివ్య జీవనాన్ని అంకితమైనట్లు పచ్చనిదుస్తులు ధరించుట వంటి బాహ్య ప్రదర్శనలు చేయుట. కాని వాస్తవంలో స్వార్థానికి, స్వార్థ ప్రయోజనాలకు అంకితమగుట.

దమ్మపదంలో ఆసక్తికర విషయం, స్వయం నియంత్రణకు అత్యంత ప్రాముఖ్యత నివ్వడం. బౌద్ధ బోధ ప్రకారం అన్ని విషయాలు అతిగా చేయుట తప్పు. దేని వైపూ ఎక్కువ మొగ్గు చూపడం మంచిది కాదు. మధ్యే మార్గం మంచిది. ఎల్లప్పుడూ సమతూకం పాటించాలి. అన్ని విషయాలలో సమరసభావంతో ఉండాలి. ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి అర్హత నిచ్చే విషయం, అంతరంగ సమతుల్య వాతావరణంలోను అన్ని విషయాలలోను సమతూకం, నిజాయితీ, విధేయత. అందుకే మనం ధ్యానించవలసిన విషయం. సమతూకం, సామరస్యత, విధేయత, నిజాయితీ.

CWM 3:190

బుద్ధిని ప్రశాంత పర్చుట

బౌద్దంలో లెక్కలేనన్ని, చిన్నకులాలున్నాయి. చైనా, జపాన్, బర్మాలో అన్ని రకాల కులాలు ఉన్నాయి. ప్రతిదానికి ఒక సొంత పద్ధతి ఉంటుంది. కాని ఎక్కువ ప్రచారంలో ఉన్నది, బుద్ధిని ప్రశాంత పర్చుట. వారు రోజూ పగలు, రాత్రి కొన్ని గంటలు కూర్చుని బుద్ధిని ప్రశాంత పరుస్తారు. ఇదే అన్ని సాధనలకు, సాధ్యాలకు, తాళంచెవి వంటిది. ఒక ప్రశాంతబుద్ధి చలనం లేకుండా గంటల తరబడి ఉండడమెలాగో తెలిసిన ప్రశాంతబుద్ధి. ఇది సులభం అనుకోవద్దు. వారికి ఇతర లక్ష్యాలేవీ లేవు. ఏ ఆలోచన పైనా వారు దృష్టికేంద్రీకరించరు. ఎక్కువ బాగా అర్థం చేసుకొందుకు, తెలుసుకొందుకు ప్రయత్నించరు. బుద్దిని ప్రశాంత పరిచే మార్గం మొకటే వారికి తెలుసు. ఈ ఫలితం పొందేందుకు కొన్ని సంవత్సరాలు పాటు కూడా శ్రమిస్తారు. ఎందుకంటే దమ్మపథంలో చెప్పబడింది. బుద్ది సమతూకం లేకపోతే అనేక ఆలోచనలు. ఒకదాని వెంట ఒకటి ప్రవేశిస్తాయి. చైతన్యంలోకి, ఒక్క ఎలా అంటే ఇంటి కప్పుకు చిల్లు పడితే, నీరు ఇంట్లోకి ప్రవేశించినట్లు. చైతన్యంలోకి అనేక అక్కరలేని ఆలోచనలు ప్రవేశిస్తాయి.

ఏది ఏమైనా ఈ సాధన ప్రతివారికి చెప్పతగ్గది. ప్రతిరోజూ కొన్ని గంటలు కేటాయించి బుద్ధిని ప్రశాంత పర్చడం. ఎవ్వరూ వ్యతిరేకించలేని వాస్తవమేమంటే బుద్ధి ఎంత బాగా అభివృద్ది చెందితే, అంత త్వరగా గెలుపొందుతారు. బుద్ది ఎంత తక్కువ ప్రాథమిక దశలో ఉంటే గెలుపు అంత కష్టం.

CWM 3:194- 195

నిజంగా సంతోషంగా ఉండుట:

అంతరంగంలో ఎంతో ఎత్తుకు ఎదిగి ఉంటేనే తప్ప తాను చేసినపని ఎంతో అసహ్యంగా, జుగుప్సాకరంగా ఉన్నది, అని తెలుసుకోలేరు. అందము, ఔదార్యము ఉదారత, అంటే ఏమిటో కొంతముందు చూపు లేక సహజ జ్ఞానం తమలో ఉంటేనే తప్ప అవి తమలో వాస్తవంగా లేవని బాధ పడలేరు.

చేయకూడదని తెలిసిన పనిని తరచుగా చేయడంవల్ల శాంతి, ప్రశాంతత, సంక్షేమ భావనలు పోతాయి. నిరంతరం అసత్యం పల్కేవారు తమ అసత్యం ఎప్పుడు బయట పడుతుందోనని భయపడుతూ, విశ్రాంతిగా ఉండలేరు. తప్పుడు గా నడిచినవారు తను బహుశా శిక్షింప బడతాననే ఆందోళనతో, ఉంటాడు. మోసగించ టానికి ప్రయత్నించిన వానికి తన మోసం బహుశా బయట పడుతుందని శాంతి లేకుండా ఉంటాడు.

నిజం చెప్పాలంటే, మంచిచేయడం, మంచిగా ఉండడం, సూటిగా, నిజాయితీగా ఉండడం, అహంకార కారణాల వల్లనైనా సరే, ప్రశాంతంగా, శాంతిగా, మిక్కిలి తక్కువ ఆందోళనతో ఉండడానికి సాధనాలు.

వీటికి తోడుగా అనాసక్తిగా, స్వప్రయోజనం, అహంకారం లేకుండా ఉండగలిగితే నిజంగా సంతోషంగా ఉండేందుకు అవకాశం ఉంటుంది.

నీ చర్యలవల్ల ఏర్పడ్డ వాతావరణాన్ని నీవు నీలో, మోసుకుపోతూ ఉంటావు. నీ చుట్టు కూడా నీవు చేసేది అందంగా, మంచిగా, సామరస్యంగా ఉంటే నీలోను, నీ చుట్టుపట్ల ఉండే వాతావరణం కూడా అలానే ఉంటుంది. అలాకాకుండా నీవు కఠినమైన, అసహ్యకరమైన స్వార్థంతో, జంకులేని స్వలాభాపేక్షతో, దయలేని దుష్టబుద్ధితో నివసిస్తే అదే శ్వాసిస్తావు ప్రతిక్షణం, నీ జీవితంలో అని దీని అర్థం. దైన్యం, స్థిర అస్వస్థత, జుగుప్స దీనివల్లనిరాశ, నిస్పృహ, నీ జీవితంలో .

CWM 3:197-198

మనం మోసుకుపోతాం - మన స్వంత వాతావరణాన్ని

నీవు మంచిగా, ఉదారంగా, ఔదార్యంగా, నిరాపేక్షతో, దయతో, ఉన్నప్పుడు నీవు నీలోపల, నీ చుట్టూకూడ ఒక ప్రత్యేక వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తావు. ఇది ఒక

రకమైన ప్రకాశాన్ని, విడుదల చేస్తుంది. నీవు శ్వాసిస్తావు. సూర్యకాంతిలో పుష్పంలా విచ్చుకుంటావు. నీలో బాధాకరమైన దైన్యం, తిరుగుబాటు బాధలు ఉండవు. వాతావరణం ప్రకాసవంతమౌతుంది. సహజసిద్ధంగా నీవు పీల్చేగాలిసంతోషకరంగా ఉంటుంది. ఇదే గాలిని నీవు శ్వాసిస్తావు. నీ శరీరంలోను, శరీరం బయట నిద్రావస్థలో, జాగ్రతావస్థలో నీ జీవితంలో నీ జీవితం ఆవలకూడ. అంటే భూమిపై జీవితం వదలి కొత్త జీవితంలో ప్రవేశించేవరకు.

ప్రతి తప్పుడు చర్య చైతన్యంపై ప్రభావం చూపుతుంది. ఈదురుగాలి చెల్లా చెదురు చేసినట్లు చల్లదనం గడ్డ కట్టించినట్లు, మంటలు అన్నింటిని నాశనంచేసి మింగేసినట్లు. ప్రతి తప్పుడుచర్య మన చైతన్యంపై ప్రభావం చూపుతుంది.

అలాగే ప్రతి మంచి చర్య, దయతోకూడిన చర్య కాంతిని, విశ్రాంతిని, పువ్వులు వికసించే సూర్యకాంతిని తీసుకువస్తాయి.

CWM 3:199- 200 *అనువాదం: ఎస్. వై. సోమయాజులు*

జాగరూకత

జాగరూకత అంటే మెళకువ కలిగియుండి తమను తాము కాపాడుకుంటూ, చిత్తశుద్ధి కలిగి, ఆశ్చర్యానికి ఎప్పుడూ లోనుకాకుండా ఉండడం. మీరు సాధన చెయ్యాలని కోరుకున్నప్పుడు మీ జీవితంలోని ప్రతిక్షణం మీ ముందు మీ లక్ష్యాన్ని చేరుకోవడానికి ఒక అడుగు ముందుకు వెయ్యాడానికి మరియు నిద్రలోకి జారుకోవడానికి లేక కొన్ని సమయాలలో తిరోగమనం పాటిస్తూ, దారిలో చతికిలబడి మిమ్మల్ని మీరు "ఓహ్, తరువాత, వెంటనే కాదు" అని అనునయించు కోవడం అనే రెండు విషయాలమధ్య ఎంపిక ఉంటుంది.

జాగరూకత అన్నది మిమ్మల్ని అణగద్రొక్కే వాటిని కేవలం ప్రతిఘటించడమే కాదు. కాని అన్నిటిని మించి ప్రగతికొరకు దొరికే ఏ అవకాశాన్ని జారవిడచుకోకుండా బలహీనతల్ని అధిగమించడానికి ఇవ్వబడే ఏ అవకాశాన్ని వదులుకోకుండా, తన విపరీత ఆకర్షణలని నిరోధించుకోవడం, ఏదైనా నేర్చుకోవడానికి ఇవ్వబడిన అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకోవడం దేనినైనా సరిచేసుకోవడం, ఏ విషయంలోనైనా పట్టు సంపాదించడం. మీరు జాగరూకులై ఉంటే సంవత్సరాలు పట్టే విషయాన్ని కూడా కొద్ది రోజులలోనే చెయ్యగలరు. మీరు జాగరూకులై ఉంటే మీ జీవితంలోని ప్రతి పరిస్థితిని

ప్రతి చర్యను ప్రతి కదలికను మీ లక్ష్యానికి దగ్గరగా కొనిపోయే అవకాశంగా మార్చుకో గలుగుతారు.

జాగరూకత క్రియాత్మకము, క్రియారహితము అనే రెండు రకాలుగా ఉంటుంది, ఒక రకమైన జాగరూకత క్రియారహిత జాగరూకత: అది మీరు ఏదైనా తప్పు చెయ్యడానికి లేదా తప్పు ఎంపిక చేయడానికి లేక మీరు బలహీనంగా ఉన్నా లేక మీరు దేనికైనా ఆకర్షింపబడడానికి ముందే మిమ్మల్ని హెచ్చరిస్తుంది. క్రియాత్మక జాగరూకత అన్నది ప్రగతిపథంలో పయనించడానికి అవకాశాన్ని అన్వేషిస్తూ, ప్రతి పరిస్థితిని త్వరితగతిన ముందుకు సాగడానికి ఉపయోగించుకోవాలనుకుంటుంది.

మీరు దిగజారిపోకుండా అడ్డుకోవడానికి, త్వరిత గతిని ముందుకు సాగడానికి మధ్య భేదం ఉంది.

రెండుకూడా అనివార్య అవసరాలే. జాగరూకుడు గాలేని వ్యక్తి మరణించిన వాడే, అతడు జీవితానికి, తన ఉనికి యొక్క జీవితంయొక్క పరమాత్మతో సంబంధాన్ని కోల్పోయాడు.

కనుక సమయం పరిస్థితులు, జీవితం వృధాగా గడిచి, పోతాయి. ఏదీ సమకూరదు. నువ్వు నీ నిద్రనుండి మేల్కొనేసరికి తప్పించుకోవడానికి చాలా కష్టమైన ఒక కన్నంలో ఇరుక్కుని ఉంటావు.

CWM 3:202-03

పరిత్యాగము - భౌతిక వాదము

ఈ బోధనంతటిలో గుర్తించవలసిన విషయం ఏమనగా మంచిగా జీవించడానికి మంచిగా ఆలోచించడానికి ప్రయాసపడడం ఒక పరిత్యాగంవల్ల లభించే ఫలితమని మీకు ఎప్పుడూ చెప్పబడలేదు. పైగా అది అన్ని బాధలను నశింప చేసే ఒక ఆనందదాయకమైన అవస్థ అని చెప్పబడింది. బుద్ధుని కాలంలో ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపడం అనేది ప్రాపంచిక కష్టాలన్నింటినుండి అన్ని బాధలనుండి అన్ని చింతలనుండి విముక్తం చేసి నిన్ను సుఖంగా, సంతృప్తిగా, జీవనం గడిపే ఆనందప్రద, అత్యంత సంతోషప్రదమైన అందమైన దశ అని చెప్పబడింది.

ఆధునిక కాలపు బౌతికవాదం ఆధ్యాత్మిక ప్రయాసను ఒక కష్టప్రదమైన పోరాటంగా ఒక పరిత్యాగంగా మార్చి జీవితంలోని సంతోషాలనబడే వాటి నన్నింటిని ఒక

బాధాకరమైన పరిత్యాగంగా మార్చింది.

భౌతిక ప్రపంచ మందలి శారీరక ఆనందాల, శారీరక సంతోషాల, భౌతిక సంపాదనల ఆవశ్యకత మానవ నాగరికతయొక్క భౌతిక ప్రవృత్తుల పరిణామము. పురాతన కాలంలో ఇది, ఆలోచించతగ్గ విషయం కాదు. అందుకు భిన్నంగా జీవితం నుండి ఉపసంహరణ, ఏకాగ్రత, అన్ని భౌతిక విషయవాంఛల నుండి విడుదల, ఆధ్యాత్మిక ఆనందానికి సమర్పణ అన్నదే నిజమైన సంతోషప్రదమైనది అని భావించబడింది. ఈ సృష్టిలో మానవజాతి పురోగమించ లేదన్నది తథ్యం. ఈ ప్రపంచంలో ఇటువంటి భౌతిక సభ్యత, సంస్కృతుల వ్యవస్థలో జన్మించినవారు వారి అంతశ్చేతనలో ఈ భౌతికపరమైన నిజాలే అసలైన నిజాలు అని నమ్ముతారు. భౌతిక విషయంతో సంబంధం లేనివి త్యాగమనే అత్యద్భుతమైన రసస్ఫూర్తి గలిగిన గొప్ప ప్రయత్నాలు అని భావిస్తారు. సూర్యోదయం నుండి సూర్యాస్తమయం వరకు కలిగే చిన్న చిన్న భౌతిక సంతృప్తులతో, ఇంద్రియ సంవేదనలతో, భౌతిక వృత్తివ్యాపారాలలో మునిగి ఉండడమన్నది చెప్పుకోతగ్గ ఉత్సాహానికి నిదర్శనం. ఒకరికి ఈ విషయం గుర్తుండక పోవచ్చు కాని ఆధునిక నాగరికత అంతా ఈ భావన పైనే ఆధారపడింది — "ఓహ్, నువ్వు దేనినైతే స్పర్శించ కలుగుతావో, అది నిజమన్నది నీకు నిశ్చితం, నువ్వు దేనినైతే చూడ గలుగుతావో అది నిజమన్నది నీకు నిశ్చితం, నువ్వు ఏదయితే తింటావో దానిని తిన్నావన్నది నీకు కచ్చితంగా తెలుస్తుంది — కాని మిగిలినదంతా ఉత్తదే! అవి కేవలం వ్యర్థమైన కలలో కాదు అన్నది మనకు కచ్చితంగా తెలియదు. మనం సత్యాన్ని అసత్యం కోసం వదులుకుంటున్నామా అన్నది తెలియదు, భ్రాంతి కోసం అసలు పదార్థాన్ని వదులుకుంటున్నామా అన్నది తెలియదు. చివరకి నీకు కలిగే ప్రయోజన మేమి? కొన్ని కలలా? కాని నీ జేబులో కొన్ని రూకలు ఉంటే మాత్రం అవి అక్కడ ఉన్నాయన్నది నువ్వు కచ్చితంగా నమ్ముతావు!"

CWM 3:203-204

మార్గానుసరణలో పోగొట్టుకున్న సమయమంతా బాధాకరం

మార్గానుసరణలో సమయాన్ని పోకొట్టుకుకొన కూడదని ప్రయత్నించిన వ్యక్తికి, ఏ కొద్ది సమయం వృధా అయినా, అది బాధాకరమే గాక దానిలో ఎటువంటి ఆనం

దం లభించదు. ఒకసారి నువ్వు ఆ స్థితిలో ఉంటే, ప్రగతికై పరివర్తన చెందడానికై నీవు చేసే ప్రయత్నం నీ జీవితంలో అత్యంత ఆవశ్యక మవుతుంది. దాని కోసమే నువ్వు సర్వదా ఆలోచిస్తుంటావు. అప్పుడు నువ్వు శాశ్వత అస్తిత్వము వైపు, నీ అస్తిత్వం యొక్క వాస్తవికత దిశలో ఉన్నట్లవుతుంది.

నిశ్చయంగా ఆంతరిక పెరుగుదలలో ఒక క్షణకాలం ఏకాగ్రత వహించకుండా ఆలోచనలో మునిగిపోకుండా సత్యాన్వేషణలోను, దాని ప్రకటనలోను నిమగ్న మవ కుండా దేనినయితే బౌద్ధులు ధ్యాన మంటారో — అందుకు వ్యతిరేకంగా నీవు ఒక విధమైన విమోచననను, ఉపశమనమును, విరామమును, సంతోషమును అనుభవిస్తావో, వాటి నుండి విడివడి ఆవశ్యకమైన వాటిపై ధ్యాస పెట్టకుండా, కాలం వృధా అవుతున్న ట్లనిపిస్తే అది చాలా బాధాకప మౌతుంది. దైవానికై సేవాభావంతో సమర్పింపబడే అత్యావశ్యక కార్యకలాపాలకు తప్ప మిగిలిన బాహ్య కార్యక్రమాలన్నీ తగ్గిపోతాయి. వ్యర్థమైన, పనికిరాని సమయము, ప్రయాస, వ్యర్థమనిపించే టుటువంటివన్నీ సంతృప్తిని సమకూర్చే బదులు వృధా అనిపిస్తాయి, అసౌకర్యాన్ని, అలసటని కలిగిస్తాయి. వాస్తవానికి నువ్వు నీ లక్ష్యం పై దృష్టి నిలిపినప్పుడే సంతోషంగా ఉండగలవు.

అప్పుడు నీవు నిజంగా దారిలో ఉన్నట్లు లెఖ్ఖ.

CWM 3:209

నువ్వు ఏమవ్వాలనుకుంటున్నావో దాని పైనే కేంద్రీకరించు

చాలా మంచి తెలివైన కొన్ని సిఫారసులు ఉన్నాయి. ఉదాహరణకి, ఇతరులు ఏం చేస్తున్నారు లేక వారు చేసిన తప్పులు ఏమిటి అన్నవి పట్టించుకోకుండా ఉండి తమ స్వంత తప్పులు అజాగ్రత్తలు ఏమిటన్నవి తెలుసుకుని వాటిని సరిదిద్దు కోవటం. మరొక తెలివైన సలహా ఏమిటంటే అనర్గళంగా శబ్దచాతుర్యంగల పదాలను ఆచరణాత్మకంగాని వాటిని వాడకూడదు — తక్కువ మాట్లాడాలి, గొప్పగా ఆచరిం చాలి — అందమైన పదాలు కేవలం పదాలుగా మాత్రమే మిగిలిపోతే వాసనలేని పూవుల వంటివని అంటారు.

చివరిగా, స్వయంకృతాపరాధాలతో నీవు నిరుత్సాహపడ కూడదు. దమ్మపథం నీకు ఈ ఓదార్పు నిస్తుంది. అతి స్వచ్ఛమైన లిల్లీకి పుష్పము రోడ్డు పక్కనున్న చెత్తకుప్పలో పుట్టగలదు. అనగా అతి పవిత్రమైన అనుభవ ప్రాప్తికి జన్మ నివ్వలేనంతటి

కుళ్ళిపోయినటువంటి దేదీ లేదు.

గతమెటువంటి దైనా సరే, తప్పులు ఏమి చేసినా సరే, ఎటువంటి అజ్ఞానస్థితిలో బ్రతికినా సరే, ప్రతి ఒకరు తన అంతరాంతరాలలో అత్యద్భుతమైన అనుభవప్రాప్తిగా పరిణతి చెందే పరమోత్కృష్ట పవిత్రతను కలిగి ఉంటారు.

కావలసిం దేమిటనగా దానిని గురించి ఆలోచించడం, దాని పై కేంద్రీకరించడం, ఎదురయ్యే కష్టాలను, విఘ్నాలను, ఆటంకాలను పట్టించుకోకుండా ఉండడం.

నువ్వేమి అవ్వాలనుకుంటున్నావో కేవలం దాని మీదే కేంద్రీకరించు. నువ్వేమి కాకూడదనుకుంటున్నావో దాని గురించి వీలయినంత పూర్తిగా మరిచిపో.

CWM 3;215

తన తప్పిదాలను గుర్తించడానికి కావలసిన వాస్తవిక దృక్పథము

విచారపడి "ఓహ్, ఇంకా మరొక తప్పిదమా" అని నువ్వు చెప్పుకోవడానికి బదులు, నీకు మరొక అద్భుతమైన నిధి లభించిందని ఆనందించు, కారణం, నీ పురోగతిని ఆటంకపరుస్తున్న విషయాలలో ఒకదానిని ఇప్పుడే గుర్తించ గలిగావు. ఒకసారి దానిని పట్టుకున్నప్పుడు దానిని పెరికి వేయి! ఎందుకనగా ఒక యోగమార్గంలో సాధన చేసేవారు ఒక విషయం అలా ఉండకూడదని తెలిసిన క్షణంలో దాన్ని తీసి వేయగల, వదిలివేయగల, నిర్మూలించగల శక్తి ఉన్నది భావిస్తారు.

ఒక తప్పుని గుర్తించడం ఒక సంపాదన. ఇప్పుడే పారద్రోలబడిన చీకటి స్థానంలో వెలుగుల వెల్లువ చోటు చేసుకున్నట్లుంటుంది.

నువ్వు ఒక యోగవిద్య నభ్యసిస్తున్నప్పుడు ఈ బలహీనతని, ఈ నీచత్వాన్ని ఈ సంకల్పరాహిత్యాన్ని అనుమతించ కూడదు. దాని అర్థం జ్ఞానాన్ని వెంటనే శక్తి అనుసరించ లేదని. ఒక విషయం ఆ విధంగా నుండకూడదని తెలిసినప్పటికీ, దానిని కొనసాగనివ్వడం ఎంతటి బలహీనతయొక్క లక్షణమంటే అది ఎటువంటి రకమైన సాధనలను అనుమతించదు. అది కపటం అంచులవైపుగా మొగ్గు చూపే సంకల్ప రాహిత్యం. అది ఆ విధంగా ఉండకూడదని నాకు తెలుసు. అది తెలిసిన క్షణంలో అది ఇక ఉండకూడదని నిర్ధారించేది నీవు. ఎందుకనగా జ్ఞానము శక్తి వాటి పదాలలో ఒకటే, అనగా నీవు నీ అస్తిత్వపు ఏ భాగంలోను ఈ దుస్సంకల్పంయొక్క నీడను కూడ పడనీయకూడదు. ఎందుకనగా అది పురోగతి చెందాలనే ప్రధాన సంకల్పానికి

విరుద్ధమైనది. నువ్వు నాశనం చెయ్యవలసిన దుష్టశక్తి ఎదుట నిన్ను శక్తి హీనునిగా, ధైర్యహీనునిగా నిర్వీర్యునిగా చేస్తుంది.

అజ్ఞానంలో పాపం చెయ్యడం పాపం కాదు. అది ప్రపంచంలోని సాధారణ దుర్నడతలోని భాగమే అవుతుంది. కాని పాపమని తెలిసికూడా పాపం చేస్తే అది చాలా తీవ్రమైనది. తప్పిదంలో దాని అర్థం ఏమిటంటే ఏదో ఒక చెడు ఆలోచన లేక తలంపు పండులోపల పురుగు వలె ఎక్కడో దాగి ఉన్నదన్నమాట. దానిని వేటాడి ఎలా అయినా సరే నాశనం చెయ్యాలి. ఎందుకనంటే అటువంటి విషయంపై ఏ మాత్రం బలహీనత అయినా సరే. కొన్ని సమయాలలో కష్టాలకి కారణమవుతుంది. అటు తరువాత అది చక్కదిద్దబడనిది అవుతుంది.

CWM 3;221

నీవైపు శ్రద్ధగా చూసుకో

నువ్వు ఎంతో మంచివాడవని, దయార్థ్రహృదయుడవనీ, మంచి నడవడిక కలిగి అన్నీ మంచి భావనలు కలిగి ఉన్నవాడవని నీ నమ్మకం. ఎవరికీ నువ్వు కీడు తలపెట్టవు. మంచినే కోరుకొంటావు. ఇదంతా సంతోషంగా నీకు నువ్వు చెప్పు కుంటావు. కాని నీ యెడల నిజంగా నిన్ను నువ్వు అనుకుననట్లుగా దృష్టి సారిస్తే నువ్వు నీ మెదడులో నీకు కూడా తెలియని అప్పుడప్పుడు అతి భయానకమైన ఆలోచనల సముదాయమున్నట్లు గమనిస్తావు.

ఉదాహరణకు ఏదైనా నీకు ఇష్టం లేనిది జరిగినప్పుడు నీ ప్రవర్తన: నీ స్నేహితు లను, బంధువులను, తెలిసినవారిని అందరికీ తరిమి కొట్టాలనున్నట్లుంటుంది! నీకు తెలియకుండానే వారందరికోసం నీ మనస్సు చెడు కోరుకుంటుంది! నువ్వు అంటావు, "అది అతడికి ఎలా ఉండాలో తెలియచెబుతుంది." నువ్వు విమర్శించినప్పుడు అంటావు. "అతడికి అతని తప్పుల్ని తెలియచెప్పాలి." నీ ఆలోచనల్ని అనుసరించి ఎవరైనా ప్రవర్తించినపుడు నువ్వు అంటావు. "అతడిని దానికై శిక్షించాలి" వగైరా.

ఆలోచనా విధానంలో నిన్ను నీవు పరీక్షించుకోకపోవడం వలన అది నీకు తెలి యదు. అది కొంత బలపడినపుడు కొన్ని సమయాలలో నీకు తెలుస్తుంది. అది కేవ లం మామూలుగా జరిగిపోతే దానిని నువ్వు గమనించవు కూడా. అది వస్తుంది, ప్రవేశిస్తుంది. నిష్క్రమిస్తుంది. నువ్వు నిజంగా పరిశుద్ధంగా పరమసత్యము పక్క

ఉండాలనుకుంటే దానికి అసాధారణమైన జాగరూకత, శ్రద్ధ, ఆత్మశోధన, ఆత్మ నిగ్రహం కావాలి. అప్పుడు నిజమైన శ్రద్ధాళువుగా ఉండటం కష్టసాధ్యమని తెలుసుకోవడం మొదలౌతుంది.

కేవలం నీకు సద్బుద్ధి, సదభిప్రాయాలు మాత్రమే గలవని నువ్వేమిచేసినా మంచి కొరకే చేస్తావని నిన్ను నువ్వు ప్రసంసించుకుంటావు. అవును అది కేవలం చైతన్యము, నిగ్రహము నువ్వు కలిగి ఉన్నంత వరకు, కాని ఏ క్షణంలో అయితే నువ్వు పూర్తిగా సావధానుడివై ఉండవో నీకు తెలియని, బాగులేని, అన్ని రకాలైన విషయాలు నీలో జరుగుతాయి.

CWM 3;231 *అనువాదం: డా. వి.విజయలక్ష్మి*

స్వార్థ చింతన లేక పువ్వులా వికసించాలి.

తనను గురించిన బాధ్యత తనకు లేకుండా తన గురించి తాను ఆలోచించకుండా ఉండగలగడంలో చెప్పనలవికానంత ఆనందం ఉంది. తాను ఆలోచించుకోవడం ఏమి చేయాలి, ఏమి చేయకూడదు అని విచారించడం ఏది మంచి, ఏది చెడు అని తర్కించడం, ఏది పాటించాలి, ఏది పాటించకూడదు అని విమర్శించుకోవడం దేనిని విస్మరించాలి దేనిని కొనసాగించాలి అని ఆలోచించడమంత నిరుత్సాహం, ఎంతటి విసుగు, ఎంత నిస్సారంతో కూడిన పని. అలా ఉండటం ఎంత విసుగోకదా! సర్వము తెలిసిన సర్వము నొనరించగల నిన్ను వశం చేసుకోగల ఆ దివ్య చైతన్యం దివ్యజ్ఞానం, దివ్యప్రకాశం, దివ్య ప్రేమ, ముందు సూర్యకాంతిలో విరబూసిన పువ్వు వలె జీవించివుండే వాచారాలు దరిచేరవు. అది ఆదర్శమైన స్థితి.

అలా ఎందుకు చేయలేకపోతున్నాం?

దీన్ని గురించి ఎవరూ ఆలోచించరు. ఆచరించటం మరచిపోతారు. పాత అలవాట్లే తిరిగి ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. అన్నింటిని మించి అచేతనలో నీ అవచేతనలో ఈ నయవంచన అనుమానం నీ చెవుల్లో గుసగుసలాడుతుంది. ఓష్ నీవు జాగ్రత్తగా లేకున్న ఏదో దురదృష్టంనీకు దాపురించవచ్చు. నిన్ను నీవు గమనించుకోవడం మరచిపోతే, నీకేమి సంభవిస్తుందో తెలియదు. నీవు ఎంత అవివేకంతో, ఎంత అజ్ఞానంతో ఎంత మూర్ఖత్వంగా దానిని వింటావంటే దానితో సర్వము నాశన

మవుతుంది. నీపై నీవు శ్రద్ధ చూపించడం మొదలిడుతావు.

నీ కణజాలంలోకి ఒకింత వివేకాన్ని ఒకింత తెలివిని చొప్పించడం ప్రారంభిచి మరొకసారి విచారించకుండా వుండటం నేర్చుకోవాలి.

CWM 3;256-57

మంచిగా వుండటం కోసం ఒకరు తప్పక మంచిగా ఉండాలి.

సరైన మార్గంలో వెళ్ళాలనుకొంటే నమ్రతగా వుండాలనుకొంటే పవిత్రతను పాటించాలనుకుంటే, అనాసక్తంగా ఉండాలనుకుంటే ఏకాంతంలో గడపాలనుకుంటే, విషయాలు సులభతరం అవుతాయి. అనేది ఒట్టి భ్రమ. దానిని కొనసాగించకూడదు. అసలు జరిగేది దీనికి విరుద్ధంగా వుంటుంది. బాహ్యాంభ్యంతర పరిపూర్ణత వైపు పయనించడం ఆరంభిస్తేకష్టాలు అదే సమయంలో పొడ సూపుతాయి.

ప్రజలు ఇలా చెప్పుకోవటం తరచుగా వింటూంటాం. ఓష్, నేను మంచిగా వుండాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను కాబట్టి ప్రతి ఒక్కరు నాకు చెడుగా కనిపిస్తున్నారు. కేవలం ఏదో కావాలన్న ఉద్దేశ్యంతోను ఇతరులు నీతో మంచిగా ఉండాలి కాబట్టి నీవు వారితో మంచిగా నుండాలి అనే భావనతోను, మంచిగా నుండకూడదు. కేవలం మంచిగా ఉండటంకోసమే మంచిగా ఉండాలి. ఈ పాఠాన్ని ఎల్లప్పుడూ గుర్తుంచుకోవాలి. ఫలితం ఆశించకుండా సాధ్యమైనంతవరకు మంచిగా చేయాలి. ఫలితం దృష్టిలో నుంచుకొని చేయకూడదు. మంచిపనిచేస్తే, మంచి ప్రతిఫలం దక్కుంతుందనే ఆశతో మంచిగా వుండటం ఎందుకంటే జీవితం సుఖవంతంగా వుండేటందుకనే ఆశతోను జీవితం ఇక సుఖవంతం అవుతుందనే వైఖరి ఉన్నట్లయితే, గమనించి పనిచేసినందువల్ల చేకూరే విలువ లేకుండాపోతుంది. న్యాయంపై మక్కువతో న్యాయంగా వుండాలి. పవిత్రతపై మక్కుతో పవిత్రంగా వుండాలి. అనాసక్తత పై మక్కువతో అనాసక్తంగా ఉండాలి. అపుడే పురోగతి చెందేపథంలో తప్పక ముందు కెళ్ళగలవు.

CWM 3;264-65

పరమానందస్థితిని పొందటం

నీతి సూక్తుల వల్లగాని వాటి విస్తృతజ్ఞానంవల్లగాని మక్కువతో ధ్యానాచరణవల్ల

గాని ఏకాంత జీవనంవల్ల గాని చింతనవల్లగాని పరమానందస్థితి సిద్ధించదు. కోరికలు త్యజించినపుడే సిద్ధిస్తుంది. అది అంత సులభంకాదు. అయితే సిద్ధించటానికి జీవితకాలం పట్టవచ్చు. వాస్తవానికి అది ప్రతికూలమార్గంగా తోస్తుంది. అయినప్పటికీ తన్ను తాను మోసగించుకొనడానికి ఇష్టపడినట్లయితే, అభివృద్ధి దశ ఒక స్థాయిలో అది పాటించవలసిన ఉపయోగపడేదిగా క్రమశిక్షణగా ఉంటుంది. ఆచరించటం తప్పనిసరి అవుతుంది. ఎందుకనగా ప్రథమంగా పెద్ద కోరిక లన్నింటిని త్యజించడం ఆరంభించాలి. అది చాలా స్పష్టం. ఇబ్బందిపెట్టేవి వాటిని గురించి ఎలాంటి భ్రమ చెందాల్సిన అవసరంలేదు. ఆ తరువాత అవసరమైన సూక్ష్మ కోరికలు ఏవైతే నెరవేర్చబడాలో వాటిని వదిలించుకోవాలి. కొన్ని సార్లు అంతర్గతంగా వెలువడే ఆదర్శాలను సైతం వదిలించుకోవల్సి వస్తుంది. అయితే అందుకు సమయం పట్టవచ్చు. దానికి తోడు శ్రద్ధ కూడా అవసరమే. చివరకు భౌతిక ప్రపంచంలోని తుచ్ఛకోరికలను బాహ్యవస్తువుల లోని అనుభూతుల క్షేత్రంలోని, ఉద్దేశాలలోని భావవృత్తులలోని, మానసిక క్షేత్రంలో భావాలకు సంబంధించిన వాటిని సైతం నిర్మూలించుకోవాలి. అవును ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో వాటిని నిర్మూలించుకోవాలి. అవి సూక్ష్మ మైనవి. చాలా ప్రమాదకరమైనవి. చొచ్చుకొనిపోయేవి. అవి కనిపించనివి. సాధుత్వముసుగుతో వ్యక్తమైవున్నందువలన వాటిని కోరికలనిపిలిచే సాహసం చేయలేము.

వీటన్నింటినీ కనుగొని తొలగించుకున్నప్పటికీ నిర్వర్తించవలసిన పనిలో వ్యతిరేకార్థమగు వాటిని మాత్రమే చేసినట్లవుతుంది.

CWM 3;264-65 — *అనువాదం: శ్రీఆకుల కృష్ణ*

అతి శీఘ్రంగా అహంకారాన్ని విడిచే విధానం

కోరికలను జయించటం ద్వారా మనిషి అలౌకిక ఆనందాన్ని పొందుతాడనిబుద్ధుడు చెప్పాడు లేదా చెప్పేలా చేసారు. అది తొందరగా సాధించడం సాధ్యం కాకపోవచ్చు అని నాకనిపిస్తోంది. పైగా ఆ ఆనందం శుష్కించి ఆరిపోయి ఉంటుంది.

కోరికలను జయించడమనేది నిరాశ, బాధలతోకూడిన కఠినమైన సుదీర్ఘ ప్రయత్నం. ఈ సమస్యను ఆదిలోనే భౌతికంగా వశపరచుకోవాలంటే అందులోకి ధైర్యంగా, దృఢసంకల్పంతో దూకడమే సరైన విధానం, కానీ దానికి మనిషి తనను సిద్ధపరచుకొని అతి సామాన్యంగా షరతులు లేకుండా త్వరగా ఫలితాన్ని ఇస్తుందా లేదా అన్న

ఆలోచన, లెక్కలు లేకుండా, పరమసత్యానికి పరమేశ్వర ఇచ్ఛకు, పరబ్రహ్మ చేతులలోకి తనని తాను సంపూర్ణంగా సమర్పణ చేసుకోవాలి. ప్రాణులు అహాన్ని విడనాడి సంపూర్ణ ఆకస్మిక వృద్ధి సాధించడానికి అదే వేగవంతమైన మౌలికమైన విధానం. ఇది క్లిష్టమైనదిగా మనుషులు భావించవచ్చుకానీ, అందులో ఒక ఆత్మృత ఆత్మీయత, ఉత్సాహం, కాంతి, సౌందర్యం, పట్టుదలతో కూడిన సృజనాత్మక జీవితం ఉంది.

కోరికలను జయించిన నాడు అహం కొనసాగడానికి ఏ విధమైన ఆస్కారం ఉండదనేది సత్యం. మనిషి భావన ఏమిటంటే ఎప్పుడైతే చైతన్యం దృఢపడి అహం మట్టిలో కలిసిపోతుందో అప్పుడు మనిషిలోని తనవి అన్న విషయాలు కూడా మట్టిలో కలిసిపోతాయి. అప్పుడు ఆ జీవి నిర్వాణస్థితిలోనికి ప్రవేశించడానికి సిద్ధపడతాడు.

సత్యమైన నిర్వాణదశలోకి ప్రవేశించడం అంటే పరబ్రహ్మ తేజస్సులో అహం పూర్తి లయమొందటం. నా భావనలో ఇది సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణ, — సమగ్రమైనది, నిర్దుష్టమైనది, ఏ విధమైన దాపరికం లేని బేరసారాలు లేని సంపూర్ణ సమర్పణ సరియైన విధానం.

జీవి ఎప్పుడైతే తనను గురించి ఆలోచించకుండా, తనకోసం తను బ్రతకకుండా, తనకి ఏ విధమైన అన్వయింపులు చేసుకోకుండా పరమ సౌందర్యం తోకూడిన, కాంతివంతమైన సంతోషకరమైన, శక్తివంతం, కరుణామయ అనంతంగురించి ఆలోచి స్తాడో అందులో అత్యంత గంభీరమైన ఆనందం నిండి ఉంటుంది. దాన్ని ఇక దేని తోనూ సరిపోల్చలేము.

ఈ విధానం ఒక్కటే అర్హత కలిగినది, ప్రయత్నించడానికి యోగ్యమైనది, మిగతావన్నీ కాలానికి గుర్తులుగా మిగిలిపోతాయి.

ఈ రెండు విధానాల మధ్య వ్యత్యాసం ఎటువంటిదంటే, ఒక శిఖరాన్ని అధిరోహించడానికి నెమ్మదిగా చుట్టూ తిరుగుతూ ఒక్కొక్క మెట్టూ కష్టపడి ఎక్కుతూ వందల సంవత్సరాలు గడపడం లేదా కనపడని రెక్కలు విస్తరించుకుంటూ ఒక్కసారిగా ఆ ఆకాశంలోకి ఎగిరి శిఖరాన్ని అందుకోవటం లాగా ఉంటుంది.

CWM 3;268- 69

సమస్యలనుండి పారిపోవడం అనేది ఎప్పటికీ పరిష్కారం కాదు.

సర్వ సాధారణంగా అడవులలో ఒంటరి జీవనం గడిపే వారికి అక్కడ ఉన్న జంతువులతోటి, వృక్షాలతోటి స్నేహం ఏర్పడుతుంది. కానీ కేవలం ఒంటరి జీవనం గడపడంద్వారా అంతః చేతనలోకి ప్రవేశించిపరమసత్యంతో సహజీవనం గడపగల శక్తి లభిస్తుందనేది నిజంకాదు. ఒకవేళ పరిస్థితుల ప్రభావంతో నీకు వేరే పనిలేకుండా ఉంటే అది సులభమేమో, కాని నేను అలా జరుగుతుందని అనుకోను. నా దృష్టిలో ప్రతి మనిషి ఎప్పుడూ ఏదో ఒక విధమైన పనిని కల్పించుకోవచ్చు. ఇది నా జీవితానుభవం కూడా. అయితే ఎవరైనా కష్టకాలంలో తన నైజాన్నిఅణచుకోగలిగి, ఒంటరి జీవితం, శాశ్వతశక్తితో గడపడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ, ఆ శక్తి ప్రసాదించిన పరిసరాలను నిలబెట్టుకోగలిగితే, దాని ద్వారా కలిగే అనుభూతి చాలా స్థిరమైన గంభీరమైన, అనంతమైన పరమ సత్యం.

కష్టాలను అధిగమించడానికి వాటినుండి పారిపోవడం పరిష్కారం కాదు. అది ఆకర్షణీయమనిపిస్తుంది. ఎవరైతే ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడుపుతారో వారిలో ఏదో శక్తి వారికి ఈ విధంగా ఉపదేశాలను ఇస్తుంది. "ఒక వృక్షం క్రింద వంటరిగా కూర్చుని ధ్యానంలో నిమగ్నమై, మాట్లాడాలి, ఏదో చెయ్యాలి అన్న ఆకర్షణకు లోను కాకుండా ఉంటే ఎంత బాగుంటుంది!" ఆ దిశలో వెళ్ళడమనేది దృఢమైన నిర్ణయమే కానీ అది ఊహాజనకమైనది.

అకస్మాత్తుగా చేసే ధ్యానం అత్యంత ఉన్నతమైనది. ఎందువలనంటే అది నిన్ను అత్యావశ్యక అవసరంగా తన ఆధీనంలోకి తీసుకుంటుంది. నీకు వేరే అవకాశంలేదు కాబట్టి ధ్యానం మీద కేంద్రీకరిస్తావు, ప్రత్యేకంగా కనిపించే వాటికి అతీతంగా ఉన్నవాటి మీద దృష్టి సారిస్తావు. అందుకు ప్రశాంత ఏకాంత అడవులలో ఆవాసం అవసరంలేదు. అది నీలోని అంతఃకరణ సిద్ధపడినపుడు, సమయం ఆసన్నమయినపుడు, నిజమైన అవసరం వచ్చినప్పుడు, దైవానుగ్రహం నీ మీద కలిగినపుడు మాత్రమే జరుగుతుంది.

నా దృష్టిలో మానవజాతి కొంత ప్రగతి సాధించింది కానీ జీవితంలోనే నిజమైన విజయాన్ని సాధించవలసిఉంది.

ఎటువంటి పరిస్థితులమధ్య ఉన్నా ఆద్యంతాలు లేని అనంతమైన ఒటరి జీవితం

ఎలా గడపాలో నువ్వు తెలుసుకోవాలి.నీ వృత్తిని నువ్వు నిర్వర్తించుకుంటూ కూడాస్వేచ్ఛగా, సర్వశ్రేష్ఠ సహచరుని తో కలిసి ఎలా జీవించాలో తెలుసుకోవాలి. అదే అసలైన విజయం.

CWM 3;276 *అనువాదం: డా. టి.ఎస్. రాజకుమారి*

త్రికరణ శుద్ధిగల నీతి నిజాయితీ

నీ గురించి ద్వేషపూరితమగు తెలివి మాలిన మాటలు ప్రజలు మాట్లాడినప్పుడు నీవు వ్యాకుల పడి దుఃఖపడి లేదా నిరుత్సాహానికి లోనయితే నీవు మార్గంలో ముందుకు సాగలేవు. అలాంటి విషయాలు నీకు ఎదురవుతాయి. నీవు దురదృష్టవంతుడవో, లేదా నీ కర్మ సంతోషకరమైనది కానందుకో కాదు, కానీ, అందుకు విరుద్ధంగా దివ్యచేతన, దివ్యకృప నీ నిశ్చయాన్ని దృఢమైనదిగా పరిగణించి నీ మార్గంలో ఎదురయ్యే సమస్యలను తట్టుకోగల శక్తి నీకు వున్నదా అని చూడటానికి.

అందువల్ల, ఎవరయినా నిన్ను, ఆక్షేపించినా, లేదా సహించలేనంతగా దుర్భాషలాడినా నీవు చేయవలసినది నీలోకి నువ్వు చూచుకొని అట్లాంటి పరిస్థితికి దారితీసిన బలహీనతలు లేదా లోపాలు ఏవయినా అలాంటివి జరగడానికి దోహద పడ్డాయా.అని పరిశీలించాలి. నీకు అత్యంత విలువైనవిగా తోచిన విషయాలు వారు ప్రశంసించలేదని. నీవు దుఃఖపడకూడదు. కోపగించుకోకూడదు. విచారపడకూడదు. అందుకు విరుద్ధంగా నీవు దైవకృపకి సర్వదా కృతజ్ఞతగా వుండాలి. ఎందుకంటే అది నీలో వున్న లోపాన్ని, బలహీనతలను లేదా అపార్థాన్ని, ఏవైతే నీవు సరిచేసుకోవాలో, వాటిని ఎత్తి చూపాయి గనుక.

అందువల్ల విచారంగా వుండటానికి బదులుగా, నీవు పూర్తిగా సంతృప్తిపడి నీకు హానికరం కావాలని తలపెట్టిన దాని వలన కృంగిపోకుండా గొప్ప ప్రయోజనాన్ని రాబట్టుకోవాలి.

అదీ గాక, నిజంగా నీవు ఈ దారిలో వెళ్ళాలని యోగసాధన చేయాలని అనుకొనేది గౌరవం కోసమో మెప్పుదల కోసమో కాదు, అది నీ అస్తిత్వానికి అత్యావశ్యకం కాబట్టి, మరో విధంగా నీవు సంతోషంగా నుండలేవు కాబట్టి. ఎవరయినా నిన్ను మెచ్చుకొంటారా, మెచ్చుకోరా, అనేది ముఖ్యంకాదు. దాని కసలు ఎలాంటి ప్రాముఖ్యత లేదు. నువ్వు ముందుగా నీకు నీవు చెప్పుకోవాలి. నువ్వు సాధారణ మానవులకు

సాధారణ మానవ జీవన శైలికి దూరంగా జీవించే వారికి ఎంతదూరంగా నుంటే అంత తక్కువగా నిన్ను జనులు ప్రశంసిస్తారని. అది సహజం. ఎందుకనగా వారు నిన్ను అర్థం చేసుకోలేదు. నేను మళ్ళీ చెప్తున్నాను. దాని కెలాంటి ప్రాముఖ్యత లేదు.

త్రికరణ శుద్ధి గల నిజాయితీ అంటే నీవా మార్గంలో ముందుకు సాగటం, కారణం, నీవు మరోవిధంగా నుండలేవు. నిన్ను నీవు దివ్యజీవనానికి అర్పణ చేసుకోవాలి. కారణం, నీవు మరో రకంగా చేయలేవు. నీ అస్తిత్వాన్ని నీవు పరివర్తన గావించుటకు ప్రయత్నించి వెలుగులోనికి రావాలి. కారణం నీవు మరోరకంగా చేయలేవు. అంతేకాదు అది నీ జీవిత పరమార్థం.

అది అలావున్నప్పుడు నువ్వు తప్పని సరిగా సరయిన మార్గంలో వున్నావనుకోవచ్చు.

CWM 3;282- 83 *అనువాదం: తుమ్మల లక్ష్మి*

నాలుగు ఉన్నత సత్యాలు

ఇది దుఃఖ నిర్మూలనకు దారితీసే నాలుగు గొప్ప సత్యాలకు అష్టాంగమార్గాలకు సంబంధించినది మూల గ్రంథంలో యిచ్చిన వివరాలు.

నాలుగు ఉన్నత సత్యాలు:

1. జీవితం - సాధారణ జీవితంతో అజ్ఞానమయ అసత్య జీవితం వేరు చేయలేనంతగా బాధతో ముడివడింది. అది శారీరక బాధ, మానసిక వేదన.

2. వేదనకు కారణం కోరిక. అది ప్రత్యేకత గల జీవిత స్వభావం గురించిన అజ్ఞానం కారణంగా కలుగుతుంది.

3. బాధనంతంచేయడానికి బాధను తప్పించుకోవడానికి మార్గమొకటి ఉంది.

4. అజ్ఞానాన్నుండి మనసును క్రమంగా ప్రక్షాళన చేసే అష్టాంగమార్గ శిక్షణననుసరించి ఈ విముక్తిని పొందవచ్చు. నాల్గవసత్యాన్ని అష్టాంగమార్గ విధానమంటారు.

CWM 3;248

అష్టాంగములతో కూడిన ఉత్తమమార్గం

ఉత్తమమార్గం క్రింద పేర్కొనబడిన ఎనిమిది స్థాయిలలో శిక్షణను పొందడంతో కూడి ఉంటుంది.

1. సమ్యక్ దృష్టి: విషయాలను ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా చూడడం, అంటే స్వచ్ఛమయిన ఖచ్చితమయిన దృష్టి, ఉత్తమమయిన దృష్టితో ఉనికి లక్షణం మూడు స్థితులతో కూడి ఉంటుంది. బాధ, ఆశాశ్వతత్వం, స్థిరమయిన ఓ అహం లేకపోవడం. ధర్మపథం అలా చెప్తుంది. కానీ బొత్తిగా అది మాత్రమే కాదు.స్థిరమయిన దీర్ఘకాలం పాటుండే ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం మానసిక రాశిలో ఉండకపోవడం, వ్యక్తిగత చేతనలో నిజమయిన కొనసాగుదల అనబడు లక్షణాలు కూడా అవసరం. ఈ కారణంగానే ఉదాహరణకు సాధారణ స్థితిలో ఒకరు తమ జీవితాలను గుర్తుంచుకోలేరు. వారి జీవితాలన్నింటిలో చేతనా పూరితమయిన కొనసాగుదల అన్న భావనను నిలుపుకోలేదు.

అప్పుడు మొదటి అంశమేమిటంటే, సరిగా చూడడం. సరిగా చూడడమంటే, సాధారణ జీవితం బాధతో ముడివడిఉంటుందని, విషయాలను అశాశ్వతమనీ వ్య కి
్తగతచేతనతో కొనసాగుదల ఉంండవన్నది. గ్రహించడం

2. సరైన సమ్యక్ ఉద్దేశ్యము లేక కోరిక: 'కోరిక' అన్న పదాన్ని వాడకుండా ఉండవలసింది, ఎందుకనంటే ఇప్పుడే కోరిిక ఉండకూడదని చెప్పబడింది. అది సరైన ఆకాంక్ష గావచ్చు. అనే దానికి బదులుగా 'ఆకాంక్ష' ఉండాలి

“బంధాలనుండి విముక్తమవ్వాలి ఉనికితో ఉన్న వాటన్నింటిపట్ల దయార్ద్రి అభిప్రాయం ఉండాలి.” నిరంతరం దయగల స్థితిలో ఉండాలి. అందరికీ ఎల్లప్పుడూ మంచి జరగాలనే భావన ఉండాలి.

3. ఎవరినీ నొప్పించని సవ్యమయిన భాషణ: ఎప్పుడూ వృధాగా మాట్లాడకూడదు. ద్వేషపూరితంగా మాట్లాడడం ఖచ్చితంగా వర్జించాలి.

4. సవ్యమైన ప్రవర్తన: శాంతమయిననిజాయితీగల ప్రవర్తన కేవలం పదార్థ పరంగానే గాక, నైతికంగా, మానసికంగా కూడా అన్ని విషయాలలో అలా ప్రవర్తించాలి. మానసిక నిజాయితీని సాధించడం అన్నింటికంటే అత్యంత కష్టమయిన వాటిలో ఒకటి.

5. సవ్యమైన జీవన శైలి: ఏ జీవికి కీడు చేయకపోవడం లేక ఏ జీవి అయినప్పటికీ

ప్రమాదం కలిగించకపోవడం దీనిని సాపేక్షంగా అర్థం చేసుకోవడం సులభం. కొంత మంది ఈ సూత్రాన్ని సమయస్ఫూర్తిగా విరుద్ధంగా అతిశయం గావిస్తారు. ఉదాహరణకు క్రిములను మ్రింగకుండా ఉండడంకోసం నోటిపైన చేతి రుమాలునుంచుకొనేవారికి వారి ముందున్న మార్గంపై నుండే క్రిమి మీద అడుగుపడకూడదని ఆ మార్గాన్ని సుభ్రంగా ఊడ్చి ఉంచాలని తెలియదు. నాకు ఇది కొంత అతిగా అన్పిస్తుంది. ఎందుకంటే వర్తమానంలోని జీవితమంతా వినాశనంతో కూడివున్నది. కాని మూల గ్రంథాన్ని క్షుణ్ణంగా అర్థం చేసుకుంటే హాని చేసే సాధ్యతలన్నింటిని తొలగించుకోవాలి. ఏ జీవినైనా ప్రమాదానికి గురి చేయకూడదు. ఇక్కడ సజీవంగా ఉన్న అన్ని జీవులను కలుపుకోవాలి. ఈ శ్రద్ధను, ఈ దయను విశ్వాసంతో జీవిస్తున్న ప్రతి దానిపై సారించితేరో మీ అంతరంగ అభివృద్ధి కెంతో సానుకూలంగా ఉంటుంది.

6. సవ్యమైన ప్రయత్నం: పనికిరాని వాటికోసం వృథా ప్రయాసలు చేయవద్దు. అజ్ఞానాన్ని జయించడం కోసం, అసత్యాన్నుండి ముక్తి కోసం మీ శక్తినంతటినీ కూడగట్టుకోవాలి. అయితే దాని నెప్పటికీ ఎక్కువగా చేయలేవు.

7. ఏడవసూత్రం ఆరవదానిని దృఢపరుస్తుంది. చురుకైన జాగరూకత. మీకు చురుకైన జాగరూకతగల మనసుండాలి. సగం నిద్రలో సగం మరపులో జీవించకండి. సాధారణంగా జీవితంలో ఏమి జరిగినా మిమ్ములను మీరు అనాయాసంగా, నిశ్చింతగా నుంచుకుంటూండాలి. ప్రతి ఒక్కరూ చేసేదిదే. అప్పుడప్పుడు మేల్కొంటూ, మీ సమయాన్ని వృథాచేసినట్లు తెలుసుకుంటారు. అప్పుడొక పెద్ద ప్రయత్నం చేసి తిరిగి వెనక్కు పడిపోతారు. ఓ నిముషం తర్వాత బద్ధకం ఆవరిస్తుంది. తక్కువ తీక్షణతతో ఎక్కువ నిలకడగా ఉండడం బాగుంటుంది.

8. చివరికి సరైన ఆలోచన: అహంలేని ఆలోచనతో విషయాల సారం మీద అంతర్ సత్యంమీద చేరవలసిన లక్ష్యం మీద కేంద్రీకరించాలి.

CWM 3;248-50

బాధనుండి విడుదల

ఇక్కడ దమ్మపథంలో ఊసులేనిది ఒకటి ఉన్నది. అది మహత్తమమగు నిరాసక్తత, మహోన్నతమగు విమోచన, ఆత్మ పరిపూర్ణత అనబడు క్రమశిక్షణను పాటించడం పురోగతిలో వృద్ధి సాధించడం - ఇక్కడ వర్ణించబడిన నిర్వాణమనే విముక్తిని దృష్టిలో

నుంచుకొని కాదు. కానీ ఈ పురోగతిలో వృద్ధి చెందడం అనేది ఒక దృఢమైన నియమం. ప్రాపంచిక జీవనపరమార్థం, సమస్త సృష్టి ఉనికి యొక్క వాస్తవికత కాబట్టి. దానికి తోడు నిన్ను నీవు యథేచ్ఛగా దానితో సమన్వయపరచుకుంటావు. కాబట్టి ఫలితం ఏమైనప్పటికీ.

దివ్యకృపలో ప్రగాఢమైన నమ్మకం దివ్యసంకల్పానికి ఒక సంపూర్ణ సమర్పణ. దివ్యప్రణాళికకు సంపూర్ణంగా అంటిపెట్టుకొని ఉండడం అన్నది ఫలితంపై దృష్టి నిలుపకుండా చేయాల్సిన పనిని చేయిస్తుందిః. పరిపూర్ణమైన విముక్తి అంటే ఇది.

పరిపూర్ణమయిన విముక్తి :

నిజానికిది వేదనను తుడిచి పెట్టడం. చేతన మొత్తం మార్పు చెందని ఆనందంతో నిండిపోతుంది. మీరు వేసే ప్రతి అడుగు దేదీప్యమాన అద్భుతాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది.

మానవాభివృద్ధికోసం అది తీసుకువచ్చారు.అందుకు బుద్ధుడికి కృతజ్ఞులము. నేను ఆరంభంలో చెప్పినట్లు మనకాయన బోధించిన సుందరమయిన విషయాలన్నింటినీ కొంతయినా గ్రహించడానికి ప్రయత్నించాలి. అయితే మన లక్ష్యాన్ని, ప్రయత్న ఫలితాన్ని మన అవగాహననంతటినీ మించి ఉండే ఉత్తమ వివేకానికి వదిలివేయాలి.

CWM 3;297

అనువాదం: అరుణా మోహన్

శ్రీమాతచే పునశ్చరణ చేయబడిన బుద్ధుని గాథ

ఒక యువ బ్రహ్మచారి మేధావి, ఆ విషయం అతనికి తెలుసు. అతను తన నైపుణ్యతలను పెంచుకోగోరాడు. అలా అయితే ప్రతివారు తనను ప్రశంసిస్తారనే భావంతో అతడు దేశాలన్నీ తిరగసాగాడు. బాణములను తయారుచేసే వాని వద్ద, వాటిని తయారుచేయుడం నేర్చుకున్నాడు. ఇంకా నావలను ఎలా తయారుచేయాలో, వాటిని ఎలా నడపాలో కూడా నేర్చుకున్నాడు. ఇంకో చోట గృహములను ఏ విధంగా నిర్మించాలో నేర్చుకున్నాడు. ఇతర చోట్లలో నానా విధములైన నైపుణ్యతలను ఆర్జించినాడు. ఈ విధంగా పదహారు వేర్వేరు దేశాలను దర్శించాడు. తరువాత స్వగృహానికి తిరిగి చేరుకొని చాలా ఘనంగా ప్రకటించాడు, "ఈ పృథ్వీపై నా అంతటి నేర్పు గలవారు వేరొకరున్నారా!" అని, అపుడు బుద్ధ భగవానుడు అతనిని చూచి అతను గతంలో నేర్చుకున్న విద్యల కన్నా ఉత్తమమైనదానిని బోధించాలని తలచి ఒక ముదుసలి యతిగా ఒక బిక్షాపాత్రను చేత ధరించి అతని ముందు నిలిచాడు. బిక్షగాడిలా ఆ నవ యువకుడి ముందు నిలుచున్నాడు.

"ఎవరు నీవు?" అని బ్రహ్మచారి అడిగాడు.

"నా దేహమును నా అదుపులో వుంచగలిగే సామర్థ్యమును గల మనిషిని."

"నీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?"

"విలుగాడు తన బాణములను గురి పెట్టగలడు" అని బదులిచ్చాడు బుద్ధుడు.

"చుక్కాని తిప్పువాడు నావను నడిపిస్తాడు, స్థపతి గృహముల నిర్మాణాన్ని పర్యవేక్షిస్తాడు. కాని జ్ఞాని తనను తాను అదుపులో ఉంచుకొంటాడు."

"ఏ విధంగా?"

"అతను ప్రశంసించబడినపుడు అతని మనస్సు చలించకుండా ఉంటుంది. అతను నిందించబడినప్పుడు కూడ అతని మనస్సు అచంచలంగా ఉంటుంది. అతడు సత్యమార్గం అనుసరించటానికి మక్కువ చూపుతాడు, అతడు జీవితం ప్రశాంతంగా గడుపుతాడు."

CWM 2:177-78

శ్రీమాత

అనువాదం: కవితా శ్రీధర్